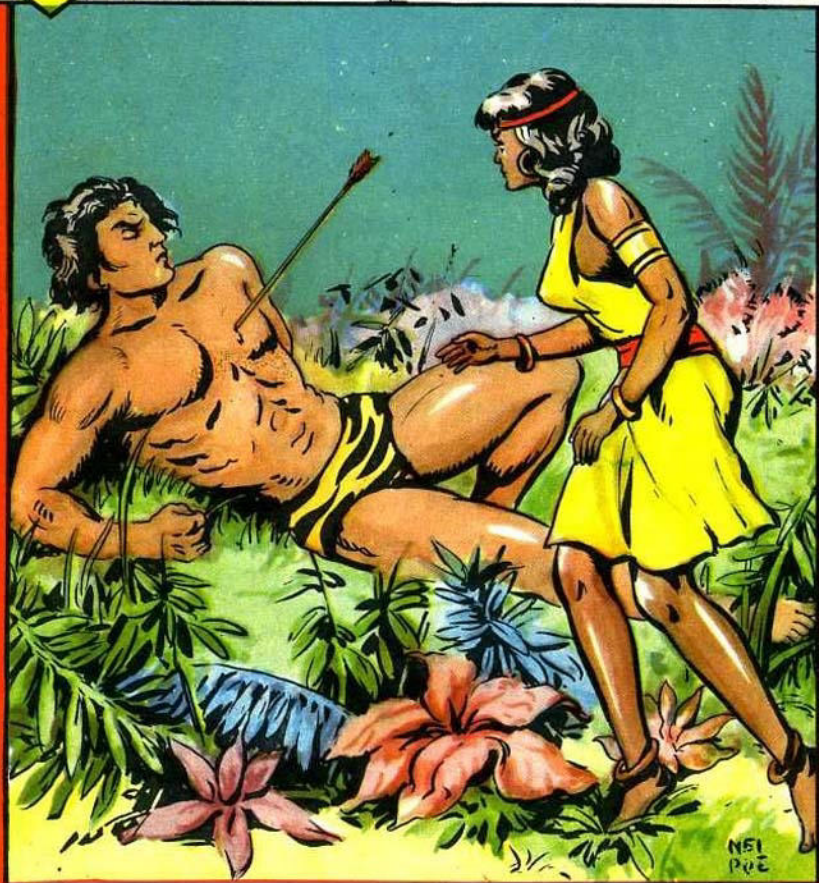

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
10

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

- Βρήκες τὸν Γκαούρ ; ρωτάει ὁ Ταρζάν τὴν ὀμορφὴ γυναικα.
- Τὸν ἀκότῳα ! τοῦ ἀποκρίνεται ἐκείνη.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΜΕ ΤΟ ΤΟΞΟ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Μιά νέα κι' ὀμορφὴ ἀρα-
πίνα παραμονεύει κρυμμένη,
ἀνάμεσα σὲ δυὸ θράχους, κά-
τω στοὺς πρόποδες τοῦ θεό-
ρατου πέτρινου βουνοῦ. Ψη-
λά στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ
αὐτοῦ ἔχει τὴ σπηλιά του ὁ
ὑπέροχος "Ἑλληνας γίγαντας
Γκαούρ.

Εἶναι σούρουπο πιά...

Ἡ κρυμμένη γυναίκα κρα-

τάει ἓνα γερὸ τόξο στὰ χέρια
της. Φαίνεται ὅμως πολὺ φο-
βισμένη...

Γιατί νᾶχη κρυφτὴ ἐκεῖ, ἀ-
ραγε; Ποιὸν νὰ παραμονεύη;

Ἡ ὥρα περνάει καὶ σιγά-
σιγὰ νυχτώνει. Τὸ χρυσὸ φεγ-
γάρι δὲν ἔχει προβάλλει ἀκό-
μα πίσω ἀπ' τὸ μακρυνὸ γα-
λάζιο βουνό.

Ξαφνικά βαρειές άνθρωπι-
νες πατημασιές άντηχούν στο
σκοτάδι. Τά μάτια της άγνω-
στης με τό τόξο άνοίγουν διά-
πλατα και άφουγγράζεται ά-
νήσυχη...

Και νά: Τό τρομαγμένο
θλέμμα της σταματάει κά-
που. Ξεχωρίζει μια γιγαντό-
σωμη σκιά που άρχίζει νά
σκαρφαλώνη στά βράχια του
βουνού.

Είναι ο Γκαούρ. Απόψε γυ-
ρίζει καθυστερημένος στη
σπηλιά του.

Ή όμορφη άραπίνα τεντώ-
νει τό τόξο της προς τό μέρος
του. Τά χέρια της όμως τρέ-
μουν. Και συλλογιέται ψιθυ-
ριστά:

— Φοβάμαι!... Δεν έπρεπε
νά στείλη έμένα!...

Μά φαίνεται γυναίκα με
δυνατή θέλησι και γερή καρ-
διά!... "Ετσι κάνει μια υπερ-
άνθρωπη ψυχική προσπάθεια
νά δαμάση τό φόβο της. Και
καταφέρνει νά πάρη κουρά-
γιο...

Ο άνύποπτος Γκαούρ συ-
νεχίζει τό άνέβασμά του...

Ή νεαρή άραπίνα τόν ση-
μαδεύει με τεντωμένο τό τό-
ξο... Και τό τεντώνει άκόμα
πιό πολύ... Τά χέρια της δεν
τρέμουν πιά...

Και σέ μια στιγμή παρα-
τάει τη χορδή :

— Ντάθθθ...

Ταυτόχρονα μια φαρμακε-
ρή σάττα σφυρίζει στο σκο-
τάδι :

— Βζζζζιιννν...

Ο μελαψός γίγαντας θγά-

ζει ξαφνικά ένα σπαρακτικό
βογγητό :

— "Ωωωωχχχ!....

Και γκρεμίζεται από τά
βράχια που στο μεταξύ είχε
σκαρφαλώσει. Σωριάζεται κά-
τω βαρύς και μένει στον τό-
πο !

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΕΙ

"Εχουν περάσει πολλές ώ-
ρες άπ' την παραπάνω τρα-
γική σκηνή. Κοντεύει πιά νά
ξημερώση.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας
κάθεται νευρικός κι' άνήσυχος
σέ μια πέτρα έξω άπ' τη σπη-
λιά του. Κάτι πολύ σοβαρό
φαίνεται νά περιμένη. Σέ μια
στιγμή μουρμουρίζει σά νά
μαλλώνη τόν έαυτό του:

— Δεν έπρεπε... Δεν έπρε-
πε νά 'τη στείλω... Ήταν ά-
νανδρο!...

Ξαφνικά ανάλαφρο ποδο-
βολητό γυμνών ποδαριών
φτάνει στ' αυτιά του.

— Αυτή είναι, ψιθυρίζει.

Πετιέται άμέσως όρθος και
τρέχει χαρούμενος προς τά έ-
κεί...

Σέ λίγες στιγμές ξαναγυρί-
ζει φέρνοντας μαζί του μια
νέα κι' όμορφη άραπίνα. Εί-
ναι ή άγνωστη με τό τόξο που
είδαμε νά παραμονεύη και νά
χτυπάη τόν Γκαούρ.

— Λοιπόν, Άλάμ; τη ρω-
τάει με άγωνία ο "Αρχοντας
της Ζούγκλας. Τά μάτια και
τ' αυτιά του είναι έτοιμα νά
ρουφήξουν την άπόκρισί της.

"Εκείνη πετάει κάτω τό τό-
ξο και μπαίνοντας στη σπη-

λιά, πέφτει θареιά σέ μιά πέτρα. Είναι λαχανιασμένη απ' τὸ τρέξιμο καὶ ἀνασπίνει γρήγορα καὶ μὲ ἄγχος. Τῆς εἶναι ἀδύνατο ἀκόμα νὰ μιλήσῃ...

Ἡ ἀγωνία τοῦ λευκοῦ γίγαντα απ' τὴ σιωπὴ τῆς ποῦ παρατείνεται, μεγαλώνει τώρα.

— Πέσ' μου, τὴ διατάζει ἄγρια. Βρῆκες τὸν Γκαούρ:

Ἡ Ἀλάμ πετιέται ὀρθή καὶ κἀνοντας μιά ἐπίμονη προσπάθεια, καταφέρνει νὰ ψιθυρίσῃ ξεψυχισμένα:

— Τόν... τὸν σκότωσα!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ποῦ τὴν ἀκούει, μόνο ποῦ δὲν τρελλαίνεται απ' τὴ χαρὰ του!

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ στὴ μαῖρη τὴν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη του, γονατίζει μπροστὴ τῆς κι' ἀρχίζει νὰ τῆς φιλή τὰ χέρια.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ἀλάν! Σ' εὐχαριστῶ ποῦ καθάρισες τὴ Ζούγκλα μου απ' αὐτὸν τὸν συχαμερὸ κι' ἀπαίσιο «Μαῦρο Δαίμονα»!

Ὑστερα πετιέται πάλι ὀρθός καὶ χοροπηδάει σὰν παιδάκι, ξεφωνίζοντας πανηγυρικά.

— Ἀσαα! Πάει κι' αὐτὸς ὁ ἄνδρος! Ξεμπέρδεψα μιά γιὰ πάντα μαζί του!... Τώρα μονάχα ἐγὼ θὰ κυβερνάω τὴν ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα

● Πῶς φτερουγίζει ἀνήσυχος πάνω απ' τὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ γιγαντέσωμου Ἑλληνα.

μου! Μονάχα έμένα θα τρέμουνε τὰ θεριά κι' οί ίθαγε-
νείς της!...

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΡΩΤΗΣΙ

Καί πλησιάζοντας πάλι την
δμορφη άραπίνα, τής λέει:

— Εδγε σου, 'Αλάμ!... Φά-
νηκες γενναία και άτρόμητη!
Γι' αυτό σου άξίζει ή μεγάλη
τιμή νά γίνης συντρόφισσά
μου! Συντρόφισσα του μεγά-
λου, του παντοδύναμου βασι-
λιά της Ζούγκλας!... Τό σω-
στό θα ήτανε βέβαια νά πάω
έγώ νά σκοτώσω τόν Γκαούρ...
Μά δέν άξιζε τόν κόπο... Έ-
νας φοβερός γίγαντας σάν κι'
έμένα, παλεύει και σκοτώνει
μόνον άτρόμητα λιοντάρια.
Καί όχι δειλούς λαγούς... Θα
τό είχα σέ μεγάλη ντροπή νά
θάψω τὰ χέρια μου στο άίμα
ένός άνανδρου!... Ένας Ταρ-
ζάν δέν πέφτει ποτέ τόσο χα-
μηλά. Γι' αυτό έστειλα έσένα...
Ο Γκαούρ δέν ήταν άντρας.
Γυναίκα λοιπόν έπρεπε νά τόν
χτυπήσῃ!

Όμως όσο διάστημα ό "Αρ-
χοντας τής Ζούγκλας μιλάει,
ή δμορφη 'Αλάμ τόν κυττάζει
παράξενα. Καί ούτε μιá λέξι
θγαίνει άπ' τό στόμα της.

Μόνο σάν τόν άκούει νά τε-
λειώνῃ, τού κάνει μιá αναπάν-
τεχη και τρομερή έρώτηση:

— Μήπως φοβόσουνα τόν
Γκαούρ;

Κεραυνός νά χτυπούσε στο
κεφάλι του Ταρζάν δέν θα τόν
έκανε ν' αναπηδήσῃ έτσι. Μα-
χαίρι δίκοπο νά καρφωνόταν
στην καρδιά του δέν θα τόν έ-

κανε νά πονέσῃ περισσότερο!

Κι' άφρίζοντας άπό ξαφνι-
κό θυμό, μίσος και λύσσα,
ούρλιαζε άγρια:

— Φύγε!... "Εξω άπ' τή σπη-
λιά μου, τιποτένια! Ποτέ νά
μῃ σέ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου!
Γκρεμοτσακίσου, είπα!...

"Εχει άρχίσει πιά νά ξημε-
ρώνῃ...

"Η δμορφη μαύρη προχωρεί
άργά γιά νά θυγῇ άπ' τή σπη-
λιά. Στο άνοιγμά της όμως
κοντοστεκεται και γυρίζει:

— Ταρζάν, τού λέει ψυχρά.
"Η άγνή καρδιά μου είχε νοιώ-
σει άγάπη γιά σένα!... Όμως
τώρα βλέπω πώς δέν άξιζες
τὴν άγάπη μου αυτή... "Αν δέν
είχα σκοτώσει τόν Γκαούρ, θα
πήγαινα τώρα νά ζήσω κοντά
του. Νά γίνω δική του παντο-
τεινή συντρόφισσα!...

— Φύγε!... ούρλιαζε πιό δυ-
ιατά κι' άγρια τώρα ό Ταρ-
ζάν. Φύγε, νά μῃ μέ κήνης και
σκοτώσω γυναίκα!...

"Η 'Αλάμ θγαίνει τώρα άπ'
τὴ σπηλιά και σκύβοντας ξα-
ναπαίρνει άπό κάτω τό τόξο
της. "Υστερα, χάνεται άργά,
πίσω άπ' τίς πυκνές φυλλωσιές
τῆς άτέραντης κι' άγριας
Ζούγκλας.

Ο λευκός "Αγγλος γίγαν-
τας, μονάχος κι' έρημος τώρα
στή σπηλιά του, μουρμουρίζει
συλλογισμένος:

— Έχω ξαγρυπνήσει όλό-
κληρη αυτή τὴ νύχτα... Πρέ-
πει νά πλαγιάσω λίγο... "Υ-
στερα θα τρέξω στους πρόπο-
δες του πέτρινου βουνού. Θέ-
λω νά δῶ με τὰ μάτια μου τόν
σκοτωμένο Γκαούρ. Νά φτύσω

μέ ἀηδία πάνω στο θρωμερό κουφάρι του!....

Καὶ ξαπλώνει νυσταγμένος στὰ χορταρένια στρωσίδια του. Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ ἀρχίζει νὰ ροχαλίζει μακάρια.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ

Ἡ δυστυχισμένη Ἀλάμ, μετανοιωμένη γιὰ τὸ φοβερό ἔγκλημα ποὺ ἔκανε, παίρνει τώρα τὸ δρόμο γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ... Καὶ τὰ μάτια τῆς βουρκώνουν καθὼς συλλογιέται πὼς σκότωσε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ποτὲ δὲν τὴν ἔβλαψε. Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε κάνει κακό!... Τυφλωμένη ἀπ' τὴν ἀγάπη τῆς γιὰ τὸν Ταρζάν εἶχε δεχτῇ νὰ γίνη ὄργανο τοῦ μίσους του. Νὰ ἔγκλημιτισή!

— Θὰ πάω νὰ θρῶ τὸ σκοτωμένο μελαψὸ παλικάρι, συλλογιέται ψιθυριστά. Θὰ γονατίσω καὶ θὰ προσευχηθῶ στὴν ψυχὴ του. Θὰ τῆς πῶ πὼς δὲν φταίω ἐγώ! Θὰ τῆς ζητήσω νὰ μὲ συχωρέσῃ! Ὑστερα θὰ σκάψω μὲ τὰ νύχια μου ἕνα μνήμα. Θὰ θάψω μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἀδικοσκοτωμένο γίγαντα καὶ θὰ σκεπᾶσω τὸν τάφο του μὲ μυρωμένα ἀγριολούλουδα!...

Ὁ ἥλιος ξεπετιέται τώρα πίσω ἀπ' τὰ μακρινὰ γαλάζια βουνὰ τῆς ἀνατολῆς... Ἡ Ἀλάμ, καθὼς προχωρεῖ, ἀντικρὺζει μπροστά τῆς ἕναν γιγαντώσωμο ἐλέφαντα.

— Σὸμ... Σὸμ! τοῦ φωνά

ζει χαρούμενη. Καὶ τρέχοντας κοντὰ τὸν χαϊδεύει.

Ὁ ἐλέφαντας τοῦ Ταρζάν τὴν πιάνει ἀπαλὰ μὲ τὴν προβοσκίδα, τὴ σηκώνει ψηλὰ καὶ τὴν ἀποθέτει μαλακὰ - μαλακὰ στὴ ράχη του.

— Πάμε, Σὸμ! τοῦ φωνάζει τώρα ἡ ὁμορφὴ ἀραπίνα. Καὶ σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του, τοῦ δείχνει μὲ τὸ χέρι τῆς πρὸς τὸ θραχώτικο βουνό.

Κι' ὁ καλὸς ἐλέφαντας ξεκινάει ἀργὰ καὶ προχωρεῖ πρόθυμα πρὸς τὰ ἐκεῖ...

ΦΑΛΤΣΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Τὰ κοράκια — ὅπως καὶ ὅλα τὰ ὄρνια — ἔχουν πολὺ δυνατὴ ὄρασι...

Ἔτσι, κι' ὁ Πίκ, τὸ ἀγαπημένο κοράκι τοῦ Γκαούρ ποὺ ξεκινάει αὐτὸ τὸ πρωῒ γιὰ τροφή, κάτι τὸ μάτι του ξεχωρίζει ἀπὸ ψηλὰ στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Μὰ φαντάζεται πὼς κάποιο ψοφίμι θὰ εἶναι καὶ κρᾶζοντας χαρούμενα χαμηλώνει πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Κρά - κρά! κάνει ὁμως τρομαγμένο μόλις ἀντικρὺζει μπροστά του τὸ καταματωμένο κορμὶ τοῦ ἀγαπημένου του Γκαούρ...

Φτερουγίζει γιὰ λίγο ἀνῆσχος πάνω ἀπ' τὸν ἀφέντη του Τέλος ὑψώνεται βιαστικὸ καὶ φτάνοντας στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ μπαίνει μέσα στὴ σπηλιά.

Ὁ Ποκοπίκο κοιμᾶται σὰν ἀγγελουδι καὶ ροχαλίζει σὰν

...δράκος!

‘Ο Πικ τὸν τσιμπάει δυνατὰ στὴ μύτη, κάνοντάς τον νὰ ξεπιεταχτῇ ξαφνιασμένος καὶ τρέμοντας ἀπ’ τὸ φόβο του! Μὰ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού ρίχνει βλέπει πὼς ὁ Γκαοὺρ δὲν θρὶσκεται μέσα στὴ σπηλιά.

Τὸ σαστισμένο μυαλὸ τοῦ νάνου θυμᾶται πὼς ὁ μελαψὸς γίγαντας ἄργησε νὰ γυρίσῃ χθὲς τὸ θράδν. ‘Ο Ποκοπίκο τὸν περιμένε μέχρι τὰ μεσάνυχτα καὶ δὲν εἶχε ἀκόμα φανῇ. ‘Υστερα τὸν πῆρε ὁ ὕπνος κ’ ἔπαψε πιά νὰ... τὸν περιμένει...

‘Ομως τὸ κοράκι κράζει παρᾶξενά κ’ ἐπίμονα. Σὰν κάτι νὰ λὲι στὸν Ποκοπίκο. Μὰ ἐκεῖνος τὸ ἀκούει καὶ δὲν καταλαβαίνει.

— ‘Ἀσε με ἡσυχο, τοῦ λέει θυμωμένα. ‘Ἄν μοῦ ξανατσιμπήσῃς τὴ μύτη θὰ σοῦ κόψω τὰ φτερά. Καὶ θὰ πετᾷς μέ... πατερίτσες. Κατάλαβες;

‘Ο Πικ φαίνεται πολὺ βιαστικός. Καὶ βλέποντας πὼς συνειννόησις δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἀρπάζει τὸν μικροσκοπικὸ Ποκοπίκο στὰ πόδια του καὶ βγαίνει φτερουγίζοντας ἀπ’ τὴ σπηλιά.

Πετώντας κατεβαίνει γρήγορα στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ καὶ παρατάει μαλακὰ - μαλακὰ τὸν νάνο πλάϊ στὸ καταματωμένο κορμὶ τοῦ ‘Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

‘Ο «Δυσθεόρατος ‘Αντρακλας» βγάζει σπαρακτικὰ ξεφωνητά:

— ‘Ἀχ, βᾶχ, μακαρίτη μουρου!... Τ’ ἦταν αὐτὸ ποῦπα-

θεεες! ‘Ἀς εἶναι... περαστικά τουλάχιστον!.

Τὸ ἔξυπνο κοράκι πού τὸν ἀκούει συγκινεῖται κι αὐτὸ καὶ κράζει πένθιμα.

— Κράαα... Κρα-κράααα!

Δακρυσμένος ὁ Ποκοπίκο γυρίζει καὶ τὸ κυττάζει:

— Πολὺ ἄγαρμπα κλαῖς, μωρὲ φίλε!... Σταμάτα πιά!

‘Ο Πικ στέκει γιὰ λίγο σωπηλὸς σὰν συλλογισμένος. ‘Υστερα φτερουγίζει πάλι καὶ χάνεται ἄργα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα...

— Στὸ καλὸο! τοῦ φωνάζει ὁ νάνος. Μὴ ξεχάσῃς νᾶρθῃς στὴν κηδείααα!...

Καὶ ξαναγυρίζοντας πρὸς τὸ πτωμα τοῦ Γκαοὺρ μὲ τὴν καρφωμένη σαῖτα στὰ στήθια, ἀρχίζει νὰ τὸν μοιρολογάη τραγουδιστά. ‘Ο σκοπὸς του εἶναι μονότονος κ’ ἐκνευριστικός. ‘Ἡ φωνὴ του φάλτσα!

*« Ἀφέντη μου, ὁ Χέροντας
ἤρθε μὲ τὸ δρεπάνι,
καὶ τὸ κοινὸ κεφάλι σου
τόκοψε σὰν . . . ρεπάνι! »*

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Ξαφνικὰ τὸ βαρὺ ποδοβολη-τὸ ἑνὸς ἐλέφαντα ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Πάνω στὴ ράχη του βρίσκεται μιὰ πανώρια καὶ περήφανη ἀραπὶνα... Φτάνει κοντά, πηδάει κάτω καὶ κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸν ὑπέρροχο ‘Ἑλληνα γίγαντα;

— Πέθανε; ρωτᾷ τὸν Ποκοπίκο.

— ‘Οχι, ἀστεῖα τὸ κάνει, τῆς

Ἡ γιγαντέσῳμη μαύρη φιλαρχίνα ἔχει κρεμάσει στὰ στήθια της τὸν Ποκοπίκο.

ἀποκρίνεται κλαψουρίζοντας.

Ἡ Ἀλάμ— αὐτὴ εἶναι ἡ πανώρια ἀραπίνα — σκύβει πάνω στο ἀκίνητο κορμὶ τοῦ Γκαούρ, ἀφουγκράζεται τὴν καρδιά του καὶ ξεφωνίζει τρελλὴ ἀπὸ χαρά:

— Χτυπάει!... Πολὺ ἀδύνατα, μὰ χτυπάει!...

Ὁ νᾶνος ἀκουμπάει κι αὐτὸς τ' αὐτὶ του στὸ στήθος τοῦ γίγαντα.

Χτυπάει μωρέ! Δίκιο ἔχεις! μурμουρίζει ἀνήσυχος. Καὶ τραβώντας τὴ σκουριασμένη χατζάρα του κάνει νὰ τὴν καρφώσῃ στὰ στήθια τοῦ Γκαούρ.

Ἡ Ἀλάμ τοῦ ἀρπάζει τὸ χέρι:

— Τί πᾶς νὰ κάνης;

— Νὰ τὴ σταματήσω! Πεθαμένος ἄνθρωπος δὲν εἶναι; Ἐπιτρέπεται, τὸ λοιπόν, νὰ χτυπάῃ ἡ καρδιά του; Ποῦ ξανακούστηκε τέτοιο πράμμα;!

Δὲν περνάει λίγη ὥρα κι ὁ Γκαούρ ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Κουνάει ἐλαφρὰ χέρια καὶ πόδια καὶ ἀνοίγει τὰ βλέφαρά του.

— Μπρουκολάκιασε, ξεφωνίζει ὁ Ποκοπίκο καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια...

ΦΑΡΜΑΚΕΡΗ ΣΑ'Ι'ΤΑ

Ἡ Ἀλάμ τραβάει καὶ θγάζει τὸ θέλος ἀπ' τὰ στήθια

του μελαψού γίγαντα. Ἡ πληγή δὲν εἶναι, εὐτυχῶς, θαθειά. Κι ἀμέσως κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Γκαούρ. Πλένει τὴ λαθωματιά καὶ θάζει πάνω της θαυματουργὰ βοτάνια τῆς Ζούγκλας.

Τὸ κορμὶ τοῦ γιγαντόσωμου "Ελληνα εἶναι ἀτσαλένιο. Τὸ πέσιμο ἀπ' τὰ θράχια δὲν τοῦ ἔχει κάνει τίποτα σοβαρό. Οὕτε τὸ φαρμάκι τῆς σαΐτας μπόρεσε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Μόνο ποὺ τὸν νάρκωσε θαθειά, κλονώντας τον νὰ μοιάζῃ σὰν πεθαμένος.

Καὶ νά: Ὁ Γκαούρ κἀνοντας τώρα μιὰ προσπάθεια, ἀνασηκώνεται καὶ κυττάζει στὰ μάτια τὴν ὁμορφὴ γυναῖκα.

— Δὲν σὲ ξέρω, ψιθυρίζει. Σ' εὐχαριστῶ ὅμως γιατί καταλαβαίνω πῶς εὐὸ θὰ μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή. Κάποιες χτὲς τὴ νύχτα μοῦ πέταξε μιὰ σαΐτα. Δὲν μπόρεσα νὰ ἰδῶ ποιὸς εἶναι...

— Ἐγὼ σὲ χτύπησα, Γκαούρ! μουρμουρίζει ἡ νέα.

— Ἐσύ;! κάνει ὁ γίγαντας χαμένα.

— Ναί... Μὲ λένε Ἀλάμ. Χθὲς τὸ θράδου περνοῦσα τυχαῖα ἀπὸ ἐδῶ... Ξαφνικὰ σὲ ἀντίκρυσαν μπροστὰ μου καὶ τρόμαξα. Ἔτσι, χωρὶς νὰ σκεφτῶ, τέντωσα τὸ τόξο μου καὶ οὐρριεῖα μιὰ φαρμακερὴ σαΐτα! Ἡ κακιά τύχη θέλησε νὰ σὲ βρῇ στὰ στήθεια!...

Ὁ Γκαούρ τὴν κυττάζει δύσπιστα:

— Μὰ ἐγὼ χτυπήθηκα πάνω στὰ θράχια, τῆς λέει.

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται.

Μοῦ φάνηκε πῶς κατέβαινες γιὰ νὰ με ἀρπάξης σκλάβου σου!...

— Καὶ τί ζητοῦσες ἐδῶ;

— Δὲν σοῦ εἶπα; Περνοῦσα τυχαῖα...

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσουν; Ποῦ πῆγαινες;

Ἡ πανώρια ἀραπίνα κομπιάζει:

— Μά... εἶχα θγεῖ... Ἀπὸ νωρὶς ἔψαχνα... Κυνηγοῦσα... Ναί, ναί: Κυνηγοῦσα ἕνα ζαρκάδι. Αὐτὸ ἦτανε!

Ὁ Γκαούρ κουνάει μὲ δυσπιστία τὸ κεφάλι του:

— Ἀλάμ, μουρμουρίζει, δὲν μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια! Πέσο' μου λοιπόν: τί ζητοῦσες ἐδῶ;

Ἡ ὁμορφὴ ἀραπίνα χαμηλώνει τὰ μάτια της καὶ δὲν ἀποκρίνεται. Ἡ σιωπὴ της εἶναι σὰν ὁμολογία πῶς εἶπε ψέμα-τα...

ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Τότε θὰ σοῦ πῶ ἐγώ, μουρμουρίζει ὁ μελαψὸς γίγαντας. Καὶ τῆς λέει:

— Εἶσαι συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν. Κι ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σ' ἔστειλε νὰ κρυφτῆς καὶ νὰ με δολοφονήσης! Ἡ Ἀλάμ, συνεχίζει τὴ σιωπὴ της.

— Ναί, ἢ ὄχι; τὴ ρωτᾷ ἄγρια ὁ Γκαούρ.

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται ψιθυριστὰ. Εἶχα ἔλθει ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ δολοφονήσω. Ὅμως μοναχὴ μου τὸ ἀποφάσισα. Δὲν μ' ἔστειλε ὁ Ταρζάν...

Καὶ συνεχίζοντας τοῦ ἐξηγεῖ:

— "Ήξερα πώς ό "Αρχοντας της Ζούγκλας ένοιωθε μίσος γιά σένα... "Ήξερα πώς άργά ή γρήγορα θα χτυπηήτε. Καί φοδήθηκα μήπως τόν σκότωνες έσύ... Γιατί έτσι θα έχανα τόν άνθρωπο πού άγαπούσα... Καί γιά νά τόν σώσω άποφάσισα νά σκοτώσω έσένα... Μά τώρα πού σέ βλέπω ζωντανόν είμαι χαρούμενη κ' εύτυχισμένη. Τόν Ταρζάν δέν τόν άγαπώ πιά...

Ό Γκαούρ χαμογελάει ειρωνικά:

— Καί σίγουρα θ' άγαπάς έμένα. "Ετσι δέν είναι;

— "Όχι, τού άποκρίνεται ή πανώρια μαύρη. Δέν σέ άγαπώ...

Καί ξαναχαμηλώνοντας τά μάτια της προσθέτει τόσο σιγά πού μόλις άκούγεται:

— Μά νοιώθω πώς θα μπορούσα νά σέ άγαπήσω... "Όμως έκτός άπ' αυτό, έχω τώρα μεγάλη ανάγκη νά μέ προστατέψης... "Αν μέ βρή ό Ταρζάν θα μέ πετάξη νά μέ σπαράξουν τά θεριά!...

Ό μελαψός γίγαντας τήν κυττάζει παράξενα στά μάτια:

— "Αν είσαι εκείνη πού φαίνεσαι, τής λέει, τότε έχεις μεγάλη καρδιά! Είσαι μιά υπέροχη γυναίκα!

Γιά λίγο μένουν οί δυό τους σιωπηλοί. "Ωσπου ό Γκαούρ, δείχνοντας πρός τό θουνό του τή ρωτάει:

— Μπορείς νά σκαρφαλώσης σ' αυτά τά βράχια;

Η Άλάμ σηκώνει τό κεφάλι της καί κυττάζει μέ δέος:

— Ναι, τού άποκρίνεται.

Ό υπέροχος γίγαντας τήν τραβάει άπ' τό χέρι:

— "Ας δοκιμάσουμε λοιπόν ν' άνέβουμε, τής λέει. "Αν δέν πονούσα άπ' τήν πληγή πού έχω στά στήθεια, θα σέ σήκωνα στά χέρια μου. Θα σέ άνέβαζα χωρίς νά κουραστής καί νά κινδυνέψης. Μά τώρα δέν μπορώ. Καί μόνος μου θα δυσκολευτώ νά σκαρφαλώσω...

Οί δυό νέοι άρχίζουν ν' άνεβαίνουν τά τρομακτικά βράχια τού θεόρατου πέτρινου βουνού. Ό έλέφαντας Σόμ δέν άποαμκρύνεται. Μένει εκεί σάν νά περιμένη τή συντρόφισσα τού άγαπημένου άφέντη του.

ΖΩΝΤΑΝΟ ΚΟΣΜΗΜΑ

Ό "Αρχοντας της Ζούγκλας, έπως είδαμε, έδιωξε τήν Άλάμ άπ' τή σπηλιά κι άμέσως πλάγιασε στά στρωσίδια του καί άποκοιμήθηκε βαθιά... "Όμως ξενοχτισμένος καθώς ήταν άργησε πολύ νά ξυπνήση. Κι όταν καμμιά φορά άνοιξε τά μάτια του καί πετάχτηκε όρθός, ήταν άπομεσήμερο!

— ΔιάβOLE, άργησα, μουρμουρίζει μονολογώντας. Τό κουφάρι τού άνανδρου Γκαούρ θάχη άρχίση νά μυρίζη. Έκτός άν τό θάψαν τά πεινασμένα όρνια στά... στομάχια τους! Χά, χά, χά!...

Καί φωνάζει άμέσως τήν άγαπημένη μαίμουδίτσα του:

— Βάτ... "Ελα μαζί μου...

Τό τετραπέρατο ζωο καταλαβαίνει τά λόγια του καί τόν

ἀκολουθεῖ.

Ὁ Ταρζάν βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ τρέχοντας προχωρεῖ γιὰ τοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Βιάζεται νὰ φτάσῃ ἐκεῖ πού ἡ Ἀλάμ σκότωσε τὸν Γκαούρ. Τὸν ἀνθρωπο πού μισοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμον!...

Ὅμως ἓνα τυχαῖο συναπάντημα τὸν ἀναγκάζει ν' ἀλλάξῃ δρόμον...

Ξαφνικὰ ἀνθρώπινα ποδοβολητὰ καὶ ἀλαλαγμοὶ φτάνουν στ' αὐτιά του.

Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ Κανίθαλους ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Ταρζάν κάτὶ λέει στὴ Βάτ κ' ἐκείνη σκαρφαλώνει γρήγορα στὸ πιὸ κοντινὸ δέντρο. Αὐτὸς τρυπώνει καὶ κρύβεται σ' ἓνα μεγάλο θάμνον... Τὸ μονοπάτι ἀπ' ὅπου θὰ περάσουν οἱ Ἀνθρωποφάγοι θρίσκειται ἀκριβῶς μπροστά του. Θὰ τοὺς ᾄδῃ χωρὶς νὰ τὸν ᾄδουν...

Τὸ ἄγριο μπουλούκι φτάνει γρήγορα. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βλέπει μπροστά τὸν γιγαντώσωμο ἀρχηγὸ τῶν Κανίθαλων, στολισμένον μὲ πολὺ χρομα φτερά.

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀναγνωρίζει: Εἶναι ὁ Καργκάν, ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς του.

Πλάϊ σ' αὐτὸν προχωρεῖ μιὰ ἀγριωπὴ μαύρη γυναικίκα. Γιγαντώσωμη κ' ἐκείνη. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν κυττάζει καὶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ κατάπληξι. Ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς κρέμεται ἓνα παρὰ ξενο, ἓνα ἐξωφρενικὸ κόσμημα!...

Τὶ νομίζετε; Ὁ Ποκοπικό κρεμασμένος ἀνάποδα, μ' ἓνα μικρὸ χορτόσχοινο δεμένο ἀπὸ τὸ ἓνα του πόδι στὸ ἄλλο.

Πίσω ἀπ' τὸν ἄγριο φύλαρχο καὶ τὴ γυναικίκα του, ἀκολουθοῦν καμμιὰ δεκαριά μαῦροι ἀνθρωποφάγοι.

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει τί ἔχει συμβῆ: Οἱ Κανίθαλοι θὰ συνάντησαν στὸ δρόμον τυχαῖα τὸ μικροσκοπικὸ Ποκοπικό. Ὁ ἀρχιανθρωποφάγος θὰ τὸν ἐπίασε καὶ θὰ τὸν χάρισε στήν... ὁμορφὴ συντροφισσά του. Κ' ἐκείνη φυσικὰ θὰ τὸν θρῆκε χαριτωμένο καὶ θὰ τὸν κρέμασε στὸ λαιμὸ τῆς. Τὰ ζωντανὰ στολίδια εἶναι πολὺ τῆς... μόδας στὶς κοσμικὲς κυρίες τῶν ἀνθρωποφάγων!... Τὸ ἔχουν γιὰ πολὺ σὶκ νὰ στολίζουν τὰ μαλλιά τους μὲ ζωντανοὺς παπαγάλους, σαῦρες, ἀκρίδες καὶ σκαντζόχοιρους ἀκόμα... Ἡ νὰ σφίγγουν τὴ μέση τους μὲ ζωντανὰ φίδια. Ἡ νὰ κρεμᾶνε στὸ λαιμὸ τους μικρὲς χελῶνες, ἀντὶ γιὰ... μενταγιόν.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Καὶ νά: Κρυμμένος στὸ θάμνον κι ἀθέατος καθὼς εἶναι ὁ Ταρζάν ἀκούει τὸν κρεμασμένον ἀνάποδα Ποκοπικό νὰ μουρμουρίζῃ κλαψιάρικα:

— Ποῦσαι, μακαρίτη μου Γκαούρ!... Ποῦ εἶσαι νὰ μὲ δῆς καὶ νὰ μὲ καμαρώσης!... Ποιὸς νὰ τὸ φανταζότανε πῶς ἀπὸ «Ἀντρακλας δυσθεόρατος» θὰ καταντοῦσα... «Κολιέ»!

Καὶ σκαρῶνοντάς πρόχειρα
ἓνα τραγουδάκι τὸ σιγανο-
μουρμουρίζει στὴ γιγαντόσω-
μη Ἀραπίνα:

**«Κυρὰ Ντουντού μου λύσε με
καὶ κρέμασέ με ἴσα,
καθότι, καὶ μὲ τὸ μπαρδὸν
θέλω νὰ κάγω τσ . . .».**

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρ-
νει νὰ κρατᾷ τὰ γέλια του.

Στὸ μεταξύ τὸ μπουλούκι
τῶν ἀνθρωποφάγων προσπερ-
νάει προχωρώντας ἄργα. Κι ὁ
Ταρζάν μονολογεῖ σιγὰ:

— Πρέπει νὰ λευθερώσω αὐ-
τὸν τὸν διαβολεμένο νᾶνο. Ἡ

γυναῖκα τοῦ Καννίβαλου δὲν
τόχει σὲ τίποτα ἂν πεινάσῃ νὰ
τὸν κάνῃ μιὰ μπουκιά!...

Ξετρυπώνει λοιπὸν γρήγορα
ἀπ' τὸ θάμνο καὶ γνέφει τῆς
Βάτ νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ δέντρο.
"Ἔτσι κι' οἱ δυὸ μαζί ἀκολου-
θοῦν τώρα ἀθέατοι τὸ μπου-
λούκι τῶν ἀνθρωποφάγων.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν βιάζεται. Περιμένει τὴν κα-
τάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐπι-
τεθῇ. Λοξοδρομῶντας ἀπὸ κά-
ποιο πλατὺν μονοπάτι, θὰ πε-
ταχτῇ ξαφνικὰ μπροστά τους.
Θὰ σωριάσῃ κάτω μὲ μιὰ γρο-
θιά του τὴ γιγαντόσωμη ἀν-
θρωποφάγα. Θὰ ξεπεράσῃ ἀπ'
τὸ λαιμὸ τῆς τὸν Ποκοπικό

Ἡ Βάτ σκαρφαλώνει στὸ κεφάλι τοῦ ἐλέφαντα καὶ ἡ Ἀλάμ
στὴ ράχι του. Ὁ Γκασὺρ προχωρεῖ μὲ τὰ πόδια.

καὶ θὰ τὸ θάλλῃ στὰ πόδια νὰ
ἐξαφανιστῇ. Θὰ ἦταν πολὺ ἐ-
πικίνδυνον γι' αὐτὸν νὰ στα-
θῇ καὶ νὰ παλαίψῃ μὲ ὄλους
ἐκεῖνους. Ξέρεῖ καλὰ πόσο τὸν
μισεῖ ὁ φύλαρχος Καργκὰν
καὶ μὲ πόση λύσσα, κι αὐτὸς
κ' οἱ ἀραπάδες, θὰ χτυπιόντου
σαν μαζί του.

Ἔτσι ὁ Ταρζάν περιμένον-
τας, ὅπως εἶπαμε, τὴν κατάλ-
ληλη εὐκαιρία, ἀλλὰ καὶ γιὰ
νὰ μὴν τὸν ἀντιληφθοῦν, δὲν
τοὺς ἀκολουθεῖ θαδίζοντας στὸ
ἴδιο μονοπάτι. Μὰ προχωρεῖ
πότε ἀπὸ τὰ δεξιά καὶ πότε
ἀπὸ τ' ἀριστερά τους. Ἀπ' ὅ-
που δηλαδὴ βλέπει πὼς ἡ θλά-
στησι εἶναι πῶς πυκνὴ καὶ τὸν
προστατεῦει περισσότερο...

Ὅμως ἀλλοιῶς λογαριάζει
κανεῖς τὰ πράγματα κι ἀλλοι-
ῶς τοῦ ἔρχονται...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ξαφνικὰ ἡ Βάτ, πού τὸν ἀ-
κολουθεῖ σὲ μικρὴ ἀπόστασι
πίσω του, θγάζει μιὰ τρο-
μαγμένη στριγγλιά. Ἐνῶ,
σχεδὸν ταυτόχρονα, ὁ Ταρζάν
σκοντάφτει σ' ἓνα χορτόσχοι-
νο τεντωμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ
κορμούς δέντρων καὶ σωριάζε-
ται κάτω θαρύς. Καὶ τὴν ἴδια
στιγμὴ ἓνα μεγάλο γερὸ δίχτυ
πέφτει ἀπὸ ψηλὰ πάνω του καὶ
τὸν σκεπάζει...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
θγάζει μιὰ τρομαγμένη κραυ-
γὴ καὶ κάνει ἀπεγνωσμένες
προσπάθειες νὰ λευθερωθῇ ἀ-
πὸ τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ δίχτυ-
οῦ. Ὅμως ὅσο περισσότερο

πασχίζει, τόσο καὶ πῶς πολὺ
μπερδεύονται μέσα σ' αὐτὸ τὰ
χέρια του, τὰ πόδια καὶ τὸ κε-
φάλι του ἀκόμα...

Σὲ λίγες στιγμὲς θρίσκειται
καλὰ μπερδεμένος καὶ γερά
πιασμένος μέσα στὴ σχοινένια
παγίδα.

Σίγουρα κάποιος λευκὸς κυ-
νηγὸς θηρίων θὰ τὴν εἶχε στή-
σει ἐκεῖ, γιὰ νὰ πιάσῃ ζωντανό
κανένα θηρίο μὲ πολὺτιμη προ-
βιά.

Ἡ Βάτ, ἡ τετραπέρατη μαϊ-
μουδίτσα πού μὲ τὴ στριγγλιά
τῆς ἤθελε νὰ προειδοποιήσῃ
τὸν ἀφέντῃ τῆς γιὰ τὸν κίνδυ-
νο, τρέχει τώρα κοντά του. Κι
ἀρχίζει νὰ μασσουλᾷ μὲ τὰ κο-
φτερὰ μπροστινὰ τῆς δόντια
τὰ σχοινιά τοῦ δίχτυοῦ πού τὸν
κρατᾶνε αἰχμάλωτο. Ὅμως
πρέπει νὰ κόψῃ πολλὰ ἀπὸ
δαῦτα γιὰ νὰ τὰ καταφέρῃ νὰ
τὸν λευθερώσῃ. Καὶ δὲν προ-
φταίνει, ἀλλοῖμονο!

Οἱ Κανίβαλοι πού ἔχουν
ξαφνιαστεῖ ἀπ' τὴν τρομαγμέ-
νη φωνὴ τοῦ Ταρζάν, σταμά-
τησαν καὶ γυρίζουν τώρα ψά-
χνοντας νὰ τὸν ἔρουν...

Ἔτσι, γρήγορα φτάνουν
κοντά του. Ἐνῶ ἡ Βάτ παρα-
τάει τὰ σχοινιά καὶ σκαρφαλώ-
νει σβέλτῃ σ' ἓνα ἀπ' τὰ δυὸ
δέντρα τῆς παγίδας.

ΤΑ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΑ ΘΗΡΙΑ

Ὁ γιγαντώσωμος ἀρχηγὸς
τῶν ἀνθρωποφάγων μόλις ἀντι-
κρύζει μέσα στὸ δίχτυ τὸν ἄ-
σπονδο ἐχθρό του, καγχάζει ἀ-
ποῖσια:

— Χό, χό, χό!... Ἐπὶ τέ-

λους Ταρζάν! "Έπεςες καὶ μιὰ φορά στὰ χέρια μου!... "Έννοια σου καὶ θὰ πληρώσης ἀκριβὰ τὰ ὅσα μούχεις κάνει!.

Κι' ἀμέσως διατάζει τοὺς μαγύρους του:

— 'Εμπρὸς σκυλιά: Τὸ παιχνίδι τῶν πεινασμένων θεριῶν!

Καὶ γυρίζοντας στὴ μεγαλοσωμὴ συντροφισσά του, προσθέτει:

— Θὰ διασκεδάσουμε καλὰ πρὶν τὸν φάμε! Χό, χό, χόοο!.

Οἱ Καννίβαλοι καταλαβαίνουν τί πρέπει νὰ κάνουν. Σφίγουν ἀμέσως τὰ δυὸ μεγάλα σχοινιά τῆς παγίδας καὶ σιγουρεύουν καλὰ τὸν Ταρζάν μέσα στὸ δίχτυ. "Υστερα σκαρφαλώνουν πάνω στὰ δυὸ δέντρα καὶ τραβᾶνε τὰ σχοινιά αὐτὰ ἀπ' τὶς ἄκρες τους. "Ετσι ἀνεβάζουν ἐπάνω τὸν λευκὸ γίγαντα, μέσα στὸ δίχτυ ὅπως θρίσκειται μπερδεμένος. Δένουν τέλος τὶς ἄκρες τῶν σχοινιῶν στὰ κλαδιά καὶ τὸν ἀφήνουν κρεμασμένον ἀνάμεσα στοὺς δυὸ κορμούς τῶν δέντρων.

'Ο Καργκάν κανονίζει τὸ ἔσφος ποὺ θ' ἀπέχη ὁ Ταρζάν ἀπ' τὸ ἔδαφος. Θέλει νὰ θρίσκειται ὄχι χαμηλότερα ἀπὸ τρία μέτρα...

'Ο Ποκοπίκο παρακολουθεῖ τὰ συμβαίνοντα κρεμασμένος ἀνάποδα ἀπ' τὸ βρωμερὸ λαιμὸ τῆς κοσμικῆς ἀνθρωποφάγισσας, καὶ σκαρώνοντας γρήγορα ἕνα στιχάκι, τὸ σιγοτρα-

γουδάει φάλτσα:

*«Δὲν πρόφθασες, Ταρζάνορε,
κ' εὖ νὰ πάρης πόδι!...»*

*Κι.ὶ σὲ κρεμάσανε ψηλὰ
σὺν τὸ χλωρὸ 'χτεπόδι!...»*

'Ο Κάργκαν, ἡ γυναῖκα του μὲ τὸ «ζωντανὸ κολλιῆ» κ οἱ ἄλλοι Καννίβαλοι σκαρφαλώνουν τώρα στὰ κλαδιά τῶν γύρω δέντρων. Κι ἀπὸ τὶς σίγουρες αὐτὲς θέσεις τοὺς ἀρχίζουν νὰ οὐρλιάζουν μ' ἕναν παράξενο κι ἀλόκοτο τρόπο:

— 'Ασοοάαα!... 'Ασοοαόοοο!... 'Οαοοούουου!

Καὶ νά: σὲ λίγες στιγμὲς δυὸ πεινασμένα θεριά φτάνουν τρέχοντας: "Ένα σερινικὸ λιοντάρι μὲ πλοῦσια χαίτη καὶ μιὰ μεγαλόσωμη τίγρη μὲ λουσάτη προβιά. "Αντικρύζουν τὸν λευκὸ ἄντρα ποὺ κρέμεται μέσα στὸ δίχτυ καὶ ἡ πείνα τοὺς δυναμώνει. "Αμέσως ἀρχίζουν νὰ πηδοῦν πρὸς τὰ ἐπάνω γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξουν. Μὰ ὁ Ταρζάν θρίσκειται λίγο ψηλότερα ἀπ' ὅσο μποροῦν νὰ πηδήσουν. Καὶ φυσικὰ δὲν τὸν φτάνουν.

Κι ὅλοι γελᾶνε. "Ολοι διασκεδάζουν μὲ τὸ τραγικὸ αὐτὸ «Παιχνίδι τῶν πεινασμένων θεριῶν». Μονάχα ὁ Ποκοπίκο νοιώθει συμπόνια γιὰ τὸ φριχτὸ αὐτὸ μαρτύριο. Καὶ κρεμασμένος ἀνάποδα καθῶς θρίσκειται, ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς ἀνοικονόμητης ἀνθρωποφάγας, κλαψουρίζει ἑτοιμὸς νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς:

— Τὰ καῦμένα τὰ θεριά!... Πόσο θὰ ὑποφέρουνε τὰ φουκαριάρικα!...

«ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ» ΣΤΟΝ ΓΚΑΟΥΡ

Ἡ διαβολομένη μαϊμουδίτσα Βάτ παρακολουθεῖ ψηλά ἀπ' τὸ δέντρο τίς τραγικές στιγμές πού περνάει ὁ ἀφέντης της καὶ θέλει νὰ τὸν σώσει. Πῶς ὅμως;

Καὶ νά: Τὸ ἔξυπνο μυαλοῦδάκι της δὲν ἀργεῖ νὰ βρῇ τὸν τρόπο: Πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κι ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο ξεμακρύνει γρήγορα. Ὑστερα κατεβαίνει κάτω καὶ παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βουνὸ ἀρχίζει νὰ τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ...

Ἔτσι φτάνει οὐντομα καὶ μπαίνει σὰ σίφουνας στὴ σπηλιά τοῦ Γκαούρ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κ' ἡ Ἀλάμ πού βρίσκεται ἐκεῖ τὴν ἀναγνωρίζουν.

— Βάτ, τῆς φωνάζει μὲ χαρούμενη ἐκπληξι ἡ ἄλλοτε συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν. Καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι της κάνει νὰ τὴ χαϊδέψῃ. Ὅμως ἡ μαϊμουδίτσα τραβιέται ρίχνοντας μιὰ ματιὰ γεμάτῃ περιφρόνησι στὴν ὁμορφὴ ἀραπίνα.

Τέλος πλησιάζει τὸν Γκαούρ, σηκώνει τὸ κεφαλάκι της, τὸν κυττάζει ἱκετευτικά στὰ μάτια κι ἀρχίζει νὰ βγάξῃ παρὰ ξενεζες κραυγές.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας σκύβει καὶ τὴν ἀκούει μὲ μεγάλη προσοχὴ κ' ἐνδιαφέρον. Εἶναι φανερό πὼς καταλαβαίνει τὴ γλῶσσα της. Ὑστερα γυρνάει στὴ νέα γυναῖκα:

— Ἀλάμ, τῆς λέει. Ὁ Ταρ-

ζάν πιάστηκε σὲ μιὰ σχοινένια παγίδα. Μετὰ ἔπεσε στὰ χέρια ἀνθρωποφάγων. Τὸν ἔχουν κρεμάσει ἀνάμεσα σὲ δυὸ δέντρα. Ἐνα λιοντάρι καὶ μιὰ τίγρι πηδᾶνε νὰ τὸν ἀρπάξουν. Φαίνεται πὼς ἡ ζωὴ του θρῖσκεται σὲ μεγάλο κίνδυνο... Περίμενε λοιπὸν ἐσὺ ἐδῶ. Ἐγὼ θὰ τρέξω κοντά του. Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω. Νὰ τὸν σώσω!...

ΤΙ ΕΧΘΡΟΣ, ΤΙ ΦΙΛΟΣ

Ἡ Ἀλάμ τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμὸ καὶ τοῦ ἀποκρίνεται:

— Νάι, Γκαούρ! Ἔτσι πρέπει νὰ κάνῃς!... Τί ἂν ὁ Ταρζάν εἶναι ἐχθρὸς, τί ἂν εἶναι φίλος... Τῇ στιγμῇ αὕτῃ δὲν εἶναι παρὰ ἓνας ἀνθρωπος πού κινδυνεύει. Ἐμπρὸς λοιπόν. Θάρθω κ' ἐγὼ μαζί σου. Κάτω στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ σου περιμένει ὁ Σόμ. Θὰ μᾶς πάῃ γρήγορα κι ἀσφαλίσμένα νὰ συναντήσουμε τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Σὲ λίγο ὁ γιγαντόσωμος ἐλέφαντας τοῦ Ταρζάν ξεκινάει. Στὸ κεφάλι του ἔχει θρονια στῇ ἡ Βάτ. Στὴ ράχη του κάθεται ἡ πανώρια καὶ περήφανη Ἀραπίνα. Ὁ Γκαούρ θρῖσκεται κάτω καὶ προχωρεῖ μὲ τὰ πόδια...

Ἡ μικροσκοπικὴ καὶ τετραπέρατῃ μαϊμουδίτσα ὁδηγεῖ τὸ τεράστιο παχύδερμο πού ἔχει ἀρχίσει κι ὅλας νὰ τρέχῃ...

Ἔτσι δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν στὸ σημεῖο τῆς Ζούγκλας

πού βρίσκονται ο Ταρζάν, τὰ θηρία καὶ οἱ ἀνθρωποφάγοι.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παρατάει τὸν ἐλέφαντα καὶ τὴν Ἀλάμ σὲ κάποια ἀπόστασι. Καὶ προχωρεῖ μονάχος του μὲ προσοχὴ. Πλησιάζει στὰ δυὸ δέντρα τῆς παγίδας καὶ κρύβεται πίσω ἀπ' ἕναν μεγάλο καὶ πυκνὸ θάμνο. Ἀπ' ἐκεῖ κυττάζει τὴν ὥρα καὶ παρακολουθεῖ μὲ αγωνία τὰ συμβαίνοντα.

Βλέπει τὰ δυὸ πεινασμένα θηρία πού πηδοῦν μὲ λύσσα πασχίζοντας νὰ φτάσουν καὶ νὰ σπαράξουν τὸ κρεμασμένο θῦμα.

Νὰ ὅμως πού σὲ μιὰ στιγμή ἡ τίγρι κάνει κάτ' ἀναπάντεχο: Πηδάει ξαφνικὰ πάνω στὴ ράχη τοῦ λιονταριοῦ. Κι' ἀπ' ἐκεῖ, μ' ἕνα δεύτερο ἄλμα, φτάνει καὶ γαντζώνεται στὸ δίκτυ. . .

Ταυτόχρονα σχεδὸν κόβει μὲ τὰ δόντια τῆς τὰ δυὸ χοντρά σχοινιά καὶ ὁ Ταρζάν, μέσα στὸ δίκτυ ὅπως βρίσκεται, γκρεμοτσακίζεται κάτω μαζὶ μὲ τὸ πεινασμένο θηρίο.

Ὅμως τὸ λιοντάρι ἐξαγριώνεται. Βλέπει πὼς ἡ τίγρι φέρθηκε πρὸς ἐξυπη ἀπ' αὐτὸ καὶ θὰ χορτάσει τώρα μὲ τὸ νόστιμο κρέας τοῦ λευκοῦ. Καὶ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ χαρῇ τὴ νίκη τῆς.

Μανιασμένο τὸ λιοντάρι χύνεται ἀμέσως πάνω τῆς γιὰ νὰ τὴ σπαράξει μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του. Ἔτσι, τρομαχτικὴ πάλι ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ δυὸ θηρία! . . .

Ὁ αἰμορρὸς Ταρζάν σπαράζει καὶ χτυπιέται μέσα στὸ

χοντρὸ γερὸ δίκτυ. Γιατὶ ξέρει καλὰ ποῖα τύχη τὸν περιμένει: Κάποιο ἀπ' τὰ δυὸ θηρία θὰ σπαράξει τὸ ἄλλο. Καὶ τότε θάρθη ἡ δική του σειρά.

Πάνω στὰ σίγουρα κλαδιὰ τῶν γύρω δέντρων ὁ Κάργκαν κ' οἱ ἄλλοι ἀλαλάζουν πανηγυρικά. Θὰ στερηθοῦν βέβαια τώρα τὸ νόστιμο κρέας τοῦ λευκοῦ γίγαντα, μὰ θ' ἀποζημιωθοῦν ἀπολαμβάνοντας τὸ διασκεδαστικὸ θέαμα ἀλληλοσπαργμοῦ τῶν θηρίων πού μονομαχοῦν ποῖο ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ ζήση γιὰ νὰ τὸν καταβροχθίσῃ!

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Ὁ Γκαοῦρ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος κι ἀναποφασιστος. Ἐπρεπε νὰ εἶχε χυθῇ κι ὅλας πάνω στὰ δυὸ μαυιά σμένα θηρία. Νὰ τὰ πνίξῃ μὲ τ' ἀτσάλνια του μπράτσα. . . Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ γιατί σίγουρα θὰ τὸν ἰδῇ ὁ Ταρζάν. Καὶ δὲν θέλει νὰ μάθῃ ποτὲ πὼς αὐτὸς τὸν βοήθησε καὶ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ. Ὑστερα ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας πιστεύει πὼς ὁ Γκαοῦρ εἶναι νεκρός. . .

Κάτι ἄλλο λοιπὸν πρέπει νὰ κίνη καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ σκεφτῇ: Πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς καὶ ἀρπάζει ἀπὸ κάτω ἕνα χοντρὸ ξεῶδ κλαδί. Ποιὸς ξέρει ποῖος δυνατὸς ἀέρας θὰ τῷχε σπάσει ἀπὸ κάποιο κοντινὸ δέντρο. Τέλος ἀρχίζει νὰ τὸ γυρίζει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του σὰ νὰ παίρνῃ φόρα γιὰ

**Και τὸ βαρὺ κορμὶ τῆς γιγαντόσωμης ἀραπίνας πέφτει με
ὀρμὴ πάνω στὴ δύστυχη Ἀλάμ.**

νὰ τὸ πετάξῃ. Καὶ τὴν κίνησι αὐτὴ τὴν κάνει χωρὶς νὰ θγά-
λῃ μιλιὰ ἅπ' τὸ στόμα του.

Στὴ θέσι πού θρίσκεται, τὰ
θεριά πού παλεύουν τὸν βλέ-
πουν. Καὶ νομίζοντας πὼς αὐ-
τὰ ἐτοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ με
τὸ χοντρὸ ξύλο, παρατᾶνε μὲ
μιᾶς τὸν καυγά τους. Παρατᾶ-
νε καὶ τὸν λευκὸ ἄνθρωπο πού
θρίσκεται μέσα στὸ δίχτυ. Καὶ
τρέχουν μανιασμένα κατὰ πά-
νω του. Ἡ πείνα τὰ εἶχε κά-
νει ἐχθρούς. Ὁ κίνδυνος τὰ
κάνει τώρα νὰ συμμαχήσουν.
Καὶ τὰ δυὸ μαζί χύνονται νὰ
τὸν κατασπαράξουν.

Ὁ ἀτρόμητος Γκαοῦρ κά-
νοντας τὸ κλαδὶ ρόπαλο, τὰ

χτυπάει με ἀφάνταστη ὀρμὴ
καὶ δύναμι. Κι' ἀρχίζει μαζί
τους μιὰ ὑπεράνθρωπη πάλη.

Στὸ μεταξύ, ὁ Καργκάν με
τοὺς ἀνθρωποφάγους του πη-
δοῦν ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα καὶ
τρέχουν πρὸς τὸ δίχτυ με τὸν
Ταρζάν. Ἡ γιγαντόσωμη μαύ-
ρη με τὸ «κολλιέ» τῆς μένει
πάνω στὸ δέντρο πού θρίσκε-
ται. Θὰ κατέβῃ σάν ἡσυχά-
σουν τὰ πράγματα.

Ὁ ἄγριος φύλαρχος δείχνει
στοὺς ἀνθρώπους του τὸ δίχτυ
με τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας καὶ διατάζει:

— Γρήγορα νὰ τὸν πᾶτε στὸ
χωριό μας. Τὸ θράδυ θὰ στρώ-
σουμε γερὸ τοιμποῦσι με δαύ-

τονε. Ἐγὼ θὰ πάρω τὴ γυναίκα μου καὶ θάρθω πίσω σας!..

Οἱ Καννίβαλοι σηκώνουν τὸν Ταρζάν καὶ κάνουν νὰ προχωρήσουν. Μὰ δὲν προφτάνουν. Τὴν ἴδια στιγμή γρήγορο ποδοβολητὸ ἐλέφαντα ἀκούγεται νὰ πλησιάζει...

ΕΠΙΘΕΣΙ ΤΗΣ ΑΛΑΜ

Εἶναι ὁ γιγαντώσωμος Σὸμ πού παρουσιάζεται ξαφνικὰ μπροστὰ τους. Πάνω στὴ ράχι του βρίσκεται ὀρθὴ ἡ πανώρια ἀραπὶνα Ἀλάμ. Τὰ μακρὰ μαύρα μαλλιά της ἀνεμίζουν σὰν χαίτη περήφανου

ἀλόγου!..

Ἀτρόμητη καὶ ἀποφασισμένη τεντώνει μὲ μανία τὸ τόξο. Οἱ φαρμακερές σαῖτες της σχίζουν τὸν ἀέρα σφυρίζοντας δαιμονισμένα. Καὶ καρφώνονται θαθεῖα μέσα στὶς μαύρες σάρκες τῶν Καννίβαλων.

Ἐνας-ἕνας σωριάζονται κάτω οἱ ἀνθρωποφάγοι καὶ σπαράζουν οὐρλιάζοντας ἀπ' τοὺς πόνους. Ὅσοι μένουν ἀκόμα ζωντανοὶ παρατάνε τὸν Ταρζάν, κυκλώνουν τὸν ἐλέφαντα καὶ πετάνε μὲ λύσσα τὰ κοντάρια τους στὴν τρομερὴ γυναῖκα. Ὅμως σβέλτη ἐκείνη

Ἡ Πεκονίκο λέει ψέματα στὸν Ταρζάν πὼς ὁ Γκαοὺρ εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τα πόδια τὴν Ἀλάμ καὶ τὴ χτυποῦσε κάτω σὰν χταπόδι.

θρό του. Πού ποτέ δὲν ἔχει καταφέρει νὰ τὸν ἰδῇ.

Καὶ ἔτσι, γυρισμένος καθὼς εἶναι ὁ λευκὸς γίγαντας, δὲν βλέπει τὸν Καργκάν πού σηκώνει τὸ κοντάρι. Νοιώθει μόνο ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του. "Υστερα τ' αὐτιά του βουίζουν, τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν, τὸ μυαλό του σταματᾷ καὶ ἀπομένει ἀναίσθητος μέσα στὸ δίχτυ.

"Ομως κι' ὁ ἀρχικαννίβαλος δὲν προφταίνει νὰ χαρῇ τὸ κατόρθωμά του. Ἀνασηκωμένος καθὼς θρίσκεται, γέρνει κάτω, τεντώνεται μερικὲς φορές καὶ ξερνάει τὴ θρωμερή του ψυχὴ...

Στὸ μεταξύ εἶχε πλησιάσει κι' ὁ Γκαοῦρ καὶ εἶδε τὸν Καργκάν πού πέταξε τὸ κοντάρι καὶ τὸν Ταρζάν πού ἔγειρε μέσα στὸ δίχτυ ἀναίσθητος. Καὶ μονολογεῖ ἱκανοποιημένος :

— Αὐτὸ ἦθελα κι' ἐγώ! "Ετσι ὁ Ταρζάν δὲν θά μπόρῃ νὰ με δῇ...

MAXH ME TOYΣ ANΘPΩΠOΦAΓOYΣ

Ἀμέσως, μετὰ τὸ τρομακτικὸ ρόπαλο πού κρατᾷε στὰ χέρια του, ἀρχίζει νὰ χτυπάει ὄσους ἀνθρωποφάγους ἔχει ἀφήσει ζωντανούς ἢ φοβερὴ Ἀλάμ. Τρεῖς ἀπὸ δαύτους σωριάζονται κάτω οὐρλιάζοντας καὶ ξεψυχώντας. Κι' ἄλλοι δυὸ οἱ τελευταῖοι, προφταίνουν καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια, πρὶν θροῦν κι' αὐτοὶ τὴν ἴδια τύχη...

Ὁ Ταρζάν ἔχει σωθῇ πιά. Μὰ θρίσκεται ἀκόμα στὸ δίχτυ ἀναίσθητος σὰν πεθαμένος.

Ἡ ὁμορφὴ Ἀλάμ πηδάει ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ ἐλέφαντα, σκύβει πάνω στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν συνεφέρῃ...

Τὴν ἴδια στιγμὴ πονεμένο στρίγγλισμα ἀκούγεται. Εἶναι ἡ Βάτ πού τρέχοντας σὰν ἀστραπὴ φτάνει κοντὰ στὸν ἀναίσθητο ἀφέντη τῆς καὶ ξαναρχίζει νὰ μασσοῦλῃ τὰ οχοινιά γιὰ νὰ τὸν λευθερώσῃ ἀπ' τὸ δίχτυ.

Εἶχε παραπλανηθῇ ἡ ἄμοιρη στὴ Ζούγκλα ἀναζητώντας γλυκόχυμους καρποὺς γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν πείνα τῆς. Ἐκεῖ ὅμως κάποιον λιοντάρη τὴν εἶδε καὶ χύθηκε νὰ τὴ σπαράξῃ. Ἡ Βάτ σώθηκε σκαρφαλώνοντας γρήγορα σ' ἓνα μοναχικὸ θεόρατο δέντρο. Καὶ περίμενε στὰ ψηλὰ κλαδιά του μέχρι νὰ βαρεθῇ τὸ λιοντάρι πού στεκόταν ἀπὸ κάτω καὶ νὰ φύγῃ...

Ὁ Γκαοῦρ πού βλέπει ὅλη αὕτὴ τὴν κίνησι, καταλαβαίνει πὼς γρήγορα θά συνέλθῃ ὁ Ταρζάν. Πρέπει λοιπὸν νὰ προλάβῃ νὰ φύγῃ πρὶν ὃ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀνοίξῃ τὰ μάτια του.

Εἶναι ὅμως καὶ κάτι ἄλλο πού τὸν σπρώχνει νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερο: Ἐχει νοιώσει πικρὴ ἀπογοήτεψι βλέποντας τὴν Ἀλάμ νὰ δείχνῃ τέτοιο ἐνδιαφέρον καὶ τόση συμπόνια γιὰ τὸν Ταρζάν. Εἶναι φανερό πὼς τὸν ἀγαπάει. Ἀρα ὅσα ἔλ-

γε στη συνάντησί της με αυτόν, δεν ήταν παρά πονηρά γυναικεία ψέματα. Και ό μελαψός γίγαντας τὸ παίρνει σάν προσβολή νά νοιώθη ταπεινώσει προστά στον Ταρζάν.

— 'Αλάμ, τῆς λέει μελαγχολικός καί κατοουφιασμένος. 'Εγὼ φεύγω δὲν χρειάζομαι πιὰ. 'Εσὺ μείνε ἐδῶ κοντὰ στον άγαπημένο σου πού δὲν θ' άργήση νά συνέλθῃ. 'Υστερα θά ξαναγυρίσετε εὐτυχισμένοι στή σπηλιά σας...

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

'Η περήφανη άραπίνα πετιέται ὀρθή κι' άνήσυχη:

— Γκαούρ, τοῦ λέει, μονάχα ἐσένα άγαπῶ! Καί μαζί σου ἔβλω νά ζήσω παντοτεινά! Βοηθάω τὸν Ταρζάν ὅπως θά βοηθοῦνα τὸν καθένα. Τοὺς ανθρώπους πού κινδυνεύουν τοὺς νοιώθω σάν ἀδελφία μου! 'Αλλά μήπως κι' ἐσὺ τὸ ἴδιο δὲν ἔκανες γιὰ τὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας; Γιὰ νά τὸν σώσης δὲν κινδύνεψες τῇ ζωῇ σου; Δὲν πάλεψες μὲ δυὸ μανιασμένα θεριὰ πού ζητοῦσαν νά σ' σπαράξουν; Τί περισσότερε κάνω ἐγὼ ἀπ' ὅ,τι ἔκανες ἐσὺ;

'Ο μελαψός γίγαντας κουναί με θλίψι τὸ κεφάλι του :

— Δὲν πιστεύω πὼς λές ἀλήθεια, 'Αλάμ... Γιατί τὸ βλέπω καί χρὰ ὅτ' αἱ μάτια σου : Μονάχα ὁ Ταρζάν βρίσκεται σὴν καρδιά σου!...

Καί γυρίζοντας, ξεκινάει ἀρ

γὰ παίρνοντας τὸ μονοπάτι τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό του...

'Η πανώρια άραπίνα κάνει μιὰ κίνησι σὰ νά θέλῃ νά τρέξῃ πίσω του. "Ομως σάν στερνὸ άποχαιρετισμὸ ρίχνει μιὰ ματιά καί στον Ταρζάν. Τὸν βλέπει ἀναίσθητο καί φυλακισμένο μέσα στὸ δίχτυ. Τὸ πρόσωπό του ἔχει πονεμένη ἔκφρασι...

Καί τὰ πόδια τῆς καρφώνονται ἐκεῖ πού βρίσκεται. Τῆς εἶναι ἀδύνατο νά τὸν ἔγκαταλείψει σὴν τραγικὴ αὐτὴ κατάστασι.

Μὲ θουρκωμένα μάτια παρακολουθεῖ τὸν Γκαούρ πού ἀπομακρύνεται. Μέχρι πού σιγά-σιγά χάνεται πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς άγριας Ζούγκλας. 'Υστερα βρίσκει ψάχνοντας ἕνα θαυματουργὸ βότανο. Αὐτὸ πού θά συνεφέρει γρήγορα τὸν Ταρζάν.

Τῇ στιγμῇ αὐτῇ ἡ 'Αλάμ βρίσκεται κάτω ἀπ' ἕνα κοντινὸ γιγαντιαῖο δέντρο.

Ξαφνικά, μιὰ βαρειά κι' ἀγέρωχη φωνὴ φτάνει σ' αὐτιά της :

— Βαρδάτε μπρόοοοοοο! Πίσω οἱ πολίτεεςες!

Εἶναι ἡ γνώριμη φωνὴ τοῦ Ποκοπικού.

Ταυτόχρονα σχεδὸν καί μιὰ τρομαγμένη γυναικεία φωνὴ ἀντηχεῖ:

— 'Ααα!...

Κι' ἕνας παράξενος θόρυβος ἀρχίζει νά κατεβαίνει ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιά τοῦ θεόρατου δέντρου. Σάν νά γκρεμίζεται κάποιον βαρὺ ἀνθρώπινο κορ-

“Εξω φρενῶν ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας διώχνει ἀπ’ τῆ σπηλιά του τὸν διαβολεμένο Ποκοπίκο.

μί.

Ἡ Ἀλάμ κάνει νὰ σηκώση τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ δῇ, μὰ δὲν προφταίνει. Κάτι ἀφάνταστα τραγικὸ γίνεται...

ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΑΜ

Ἡ γιγαντόσωμη μαύρη — ἡ γυναίκα τοῦ σκοτωμένου ἀρχικανίβαλου Καργκάν—γκρεμίζεται ἀπ’ τὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου. Καὶ τὸ βαρὺ κορμὶ της χτυπάει πέφτοντας πάνω στὴν ἄμοιρη Ἀλάμ!

Ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῆς πανώριας ἀραπίνας σπάζει ἀπὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα καὶ

μένει στὸν τόπο νεκρή!

Ἡ μεγάλη καὶ ὑπέροχη ψυχή της πετάει ἀνάλαφρη ἀπ’ τὰ χεῖλιά της. Καὶ τὰ κάνει νὰ ψιθυρίσουν τὶς στερνές αὐτὲς λέξεις :

— Γκαούρ!... Ἀγαπημένε μου Γκαούρ!...

Μὰ καὶ ἡ γιγαντόσωμη ἀνθρώποφάγα δὲν ἔχει καλύτερη τύχη. Παρ’ ὅλο πὺ ἔπεσε πάνω στὴν Ἀλάμ, δὲν μπόρεσε νὰ σωθῇ. Τὸ βαρὺ κορμὶ της κατατσακίζεται. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ξεψυχάει...

Ὁ Ποκοπίκο κατεβαίνει τώρα ἀργὰ ἀπ’ τὸ θεόρατο δέντρο καὶ ξεφωνίζει πανηγυρικά :

— Τὴ γκρέμισα! Τὴ σκότωσα!... Γιὰ νὰ μάθῃ ἄλλοτε ν' ἀγυράζῃ τὰ «κολλιέ» τῆς ἀπ' τὰ... χρυσοχοεῖα. Ἀμέ!

Καὶ σκαρώνει ἀμέσως ἓνα πρόχειρο στιχάκι:

*«Ὡμέ, χοντραπαῖνα μου,
τελέσαν πιά οἱ πόνοι!
Ἀπ' τὰ ψηλά γκρεμιστηγες
κ' ἔσκασες σάν... πεπότι!»*

Μὰ σὰν φτάνῃ κάτω κι' ἀντικρύζει τὴ σκοτωμένη Ἀλάμ, τὸ κωμικὸ πρόσωπό του ἀπὸ μαῦρο γίνεται πράσινο. Καταλαβαίνει τι ἔχει γίνῃ καὶ ψιθυρίζει πένθιμα:

— Ἀμάσαν! Μ' ἓνα σμπάρο θυό τρυγόνια!... Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ ξέρῃς καλὸ... σημάδι!...

Ὑστερα, σὰ νὰ μιλάῃ μὲ τὴν ἀδικοσκοτωμένη πανώρια ἀραπῖνα, ἀρχίζει νὰ τῆς ἐξηγήσῃ!

— Τι φταίω ἐγώ, κυρὰ Σαλάμω μου; Ἄς τραβήδουσιν λίγο πιὸ πέρα... Τοῦ λόγου μου εἶμ' ἐν τάξει. Φώναξα «Βαρδάτε μπρός» καὶ «Πίσω οἱ πολίτες»! Τι ἤθελες δηλαδῆς; Νὰ μείνω «κολλιέ» σὲ ὕλη μου τῇ ζωῇ; Χά, χά, χά!... Ἀστεῖο θάτανε!

»Τὸ λοιπὸν ποὺ λές, ἡ ἀραπινάρα ἀπὸ δῶ, νύσταζε φαίνεται... Γιατὶ μόλις σκαρφάλωσε στὸ δέντρο, ἔαπλωσε ἀνάμεσα σὲ δυὸ χοντρά κλαδιά καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸκοψε δίπλα. Κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῆς χαλοῦσε ὁ κόσμος! Ὅμως, αὐτῆς καρφάκι δὲν τῆς καίγότανε, Θεὸς σχωρέστη! Ροχάλιζε, μάτια μου, σάν Δρά-

κος συναχωμένος!...

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

»Ἔτσι, ἄρχισα κι' ἐλόγου μου νὰ ροκανίζω τὸ χορτόσχοινο ποὺ εἶχανε δέσει τὰ πόδια μου καὶ μὲ κρεμάσανε ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς!...

Κοντὰ μιὰ ὥρα παιδεύομαι μὲ τὰ δόντια χωρὶς νὰ καταφέρνω τίποτα. Τὸ χορτόσχοινο ἦτανε χοντρὸ καὶ γερό. Δὲν κοβόταν εὐκόλα!... Τέλος θυμήθηκα πὼς εἶχα πάνω μου τὴ χατζάρα ποὺ σφάζω!.. Τὴν τραβάω, τὸ λοιπὸν καὶ χράπ, κόβω τὰ χορτόσχοινα σάν ἀγγούρια! Ἔτσι ξεκρεμάστηκα ἀπὸ κολλιέ ποὺ ἤμουνα. Ἐπρεπε ὅμως νὰ ἐκδικηθῶ... Θὰ μπορούσα θέβαια νὰ ξανατραβήξω τὴν... αἵμοσταγὲς χατζάρα μου καὶ νὰ σφάξω ἐπὶ τόπου τὴν Ἀνθρωποφαγοῦ. Μὰ γουστάρω νὰ σπάσω καὶ πλάκα... Νά, τὸ λοιπὸν, τι σοφίζεται ἡ κεφάλαι μου: Τραβάω τὴ χατζάρα καὶ μὲ τὴ σουβλερὴ ἄκρη τῆς γαργαλεύω τὰ ρουθούνια τῆς Ἀραπινάρας! Κι' ἐκεῖνη, εὐρισκομένη ἐν ψοφολογικῇ καταστάσει, ξαφνιαίνεται καὶ ἐυπνᾷ τρομαγμένη. Ξεχνώντας ὅπως πὼς θρίσκεται στὰ ψηλά κλαδιά, κάνει νὰ πεταχτῇ ὀρθή... Ἔτσι οἱ ποδάρες τῆς πατάνε στὸν ἄερα. Κι' ἐπειδὴ ὁ ἄερας δὲν εἶναι καὶ πολὺ γερὸς, βουλιάζει. Ὅποτε ἡ φουκαριάρα γκρεμοτσακίζεται πρὸς τὰ κάτωθεν!... «Βαρδάτε ἐμπρὸς» καὶ «Πίσω οἱ πο-

λίτες» φωνάζω ἐγώ. Μὰ ἐσὺ τὸ χαθὰ σου. Καλὰ νὰ τὰ πάθης! Ὅμως τοῦ λόγου σου τώρα ἡσύχασες, κυρὰ Σαλάμω μου! Ἐμένα θὰ γδάρῃ ζωντανὸ ὁ Γκαουρομαντράχας! Ὑστερις, τὸ λοιπόν...

ΚΑΙ... ΓΑΙΑΝ ΕΧΗΣ ΑΛΑΦΡΑΝ

Ξαφνικά ἕνας πονεμένος ἀναστεναγμὸς τὸν διακόπτει. Ὁ Ποκοπικό γυρνᾷ, βλέπει σὲ μικρὴ ἀπόστασι τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν πού δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τὸν ἰδῇ καὶ ξαφνιάζεται:

— Μπα;! Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα καὶ τοῦ λόγου σου, κύρ - Μεγαλειότατε; Καλὰ ξυπνητοῦρια καί... γαῖαν ἔχης ἀλαφράν!...

Ὑστερα προχωρεῖ ἀργὰ κοντά του, κόβει κάμποσα σχοινιά ἀπ' τὸ δίχτυ, μὲ τὴ σκουριασμένη χατζάρα του καὶ τὸν λευθερώνει.

— Ἀειντε!... Ζῆσε κι' ἐσὺ νὰ δοῦμε τι θὰ καταλάβῃς!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συνέρχεται σιγά-σιγά, ἀνοίγει τὰ μάτια, καὶ κυττάζει γύρω χαμένον. Τὸ μυαλό του δὲν λειτουργεῖ ἀκόμα καλά. Τέλος, καρφώνει ἐρωτηματικά τὸ βλέμμα του στὸν Ποκοπικό. Σὰ νὰ τὸν ἀντικρύξῃ γιὰ πρώτη φορά :

— Ποιὸς εἶσ' ἐσύ; ψιθυρίζει.

— Καλὰ, δὲν με ξέρεις; τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος.

— Ὅχι!...

— Βρὲ ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπί-

κο; Ὁ κυνηγὸς ἀγρίων κνί- κλων; Ὁ γόης φιδιῶν καὶ κοριτσιῶν; Καὶ ὁ προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων, ὀλέ;

Τὸ μυαλό τοῦ Ταρζάν ἀρχίζει τώρα νὰ καθαρίζῃ. Ἀνασηκώνεται καὶ κυττάζει δεξιά καὶ ἀριστερά. Ἐτσι βλέπει τὶς δυὸ νεκρὲς γυναῖκες καὶ πετάγεται ὀρθός.

— Ποιὸς σκότωσε τὴν Ἀλάμ; ρωτᾷ με ἀγωνία. Ποιὸς χτύπησε κι' ἐμένα στὸ κεφάλι;

Η ΛΕΜΟΝΟΚΟΥΠΑ

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος νᾶνος κάνει πὼς κομπιάζει:

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, μωρὲ φίλε; Ὅ,τι καὶ νὰ σοῦ πῶ θὰ σὲ γελάσω. Τὸ μόνο πού ξέρω καὶ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, εἶναι αὐτὸ πού εἶδα μὲ τὰ μάτια μου καὶ τὸ ξέρω. Τὸ ὁποῖον κα- θότι...

Ὁ Ταρζάν ἀγανακτεῖ :

— Λέγε, λοιπόν! Μίλα γρήγορα! Θὰ σοῦ σφίξω τὸ λαιμό!...

— Κι' ἅμα μοῦ σφίξης τὸ λαιμό θ' ἀνοίξῃ ἡ γλῶσσα μου; Μέγας εἶσαι Κύριε!... Χά, χά, χά!... Γιὰ κύττα τὸν πού ζωντάνεψε καὶ μοῦ κάνει καὶ τὸν κάργα!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μαλιάζει :

— Πέσ' μου, τοῦ φωνάζει. Τὶ ξέρεις; Τὶ εἶδες μὲ τὰ μάτια σου; Πέσ' μου, θάκα!

Ὁ νᾶνος τοῦ ἀποκρίνεται πάλι μὲ ἐκνευριστικὴ ἀπάθεια:

— Ὅ,τι καὶ νὰ σοῦ πῶ θὰ σὲ γελάσω... Καὶ γιατί νὰ σὲ

γελάσω; Για νά λένε, δηλαδή, πώς θρήκα έναν ήλιθιο και τόν γέλασα;

— Ο Ταρζάν χουφτιάζει με τις δυό του παλάμες τη μέση του. Και τόν σφίγγει με αφάνταστη λύσσα.

— Ο Ποκοπίκο πού νοιώθει τέτοιο φοβερό σφίξιμο στη μέση του, ξεφωνίζει σπαράζοντας απ' τούς πόνους:

— Άμάν, αδερφέ μου! Στενός κορσές μούγινεις!

— Λέγε λοιπόν, μουγγρίζει ο λευκός γίγαντας και τού σφίγγει τη μέση ακόμα πιό δυνατά.

— Καλά ντέ, τού κάνει ο νάνος. Λεμονόκουπα είμαι και με στίβεις έτσι; "Ωχ, αδερφέ! Παράταμε τὸ λοιπόν και θά στὰ πῶ ὅλα με τὸ σι και με τὸ νίγμα, πού λένε.

Κι' ἀρχίζει νά τού ἀραδιάζει ἕνα σωρό ψευτιές. Γιατί, σκοπός του εἶναι πάντα νά θάλλη τὸν Ταρζάν με τὸν Γκαοῦρ νά τσακωθοῦνε... "Ετσι ὁ Γκαοῦρ — ὅπως πιστεύει — θά σκοτώσῃ τὸν Ταρζάν. Κι' ὁ Ποκοπίκο θά γίνῃ ὑπασπιστὴς τοῦ καινούργιου "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας: Τῆς... Αὐτουνοῦ Μεγαλειότητας Γκαοῦρακα, τοῦ Πρώτου!...

— "Ακου τὸ λοιπόν, μπάριμπα Ταρζάν, τού λέει: "Οταν πιάστηκες στὸ δίχτυ σάν χάνος, με τὸ συμπάθειο, ἐγὼ ἤθελα νά σέ βοηθήσω. Μά δὲν μπορούσα ὁ φουκαράς.

— Γιατί;

— Καθότι ἤμουνα... κολλιές με τὸ ξανασυμπάθειο.

ΨΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Και συνεχίζει με τὴν ἴδια σοβαρότητα:

— Οἱ Ἀνθρωποφαγάδες, τὸ λοιπόν, σέ κρεμάσανε ψηλά γιὰ νά σιτέψης. "Υστερις φωνάξανε τὰ θεριά γιὰ νά σέ λιγουρεύουνε και νά μὴ φτάνουνε νά σέ φᾶνε... Τοῦτέστιν: φάτε μάτια ψάρια και κοιλιά περιδρομοί!... Ξαφνικά, νάσου κι' ἡ Σαλάμω καθάλλα στὸ ἐλεφαντάκι! Μὲ τις φαρμακερές σαῖτες τῆς ξεμπερδεύει τέσσερους - πέντε Καννιθαλαῖους! Κινδυνεύει τὴ ζωὴ τῆς ἡ φουκαριάρα γιὰ νά σέ σώσῃ... "Ωσπου ξαφνικά, πού λές, γλέπω τὸν Γκαοῦρακα...

— Τὸν Γκαοῦρ; κάνει κατάπληκτος ὁ Ταρζάν. Μά ὁ Γκαοῦρ σκοτώθηκε. Δὲν ζῇ πιά!..

— Ο νάνος κουνάει με ἀμφιβολία τὸ κεφάλι του:

— Δὲν φαντάζομαι... "Αν εἶχε πεθάνει θά μοῦ τόλεγε. "Εμεῖς δὲν ἔχουμε μυστικά συναμετάξυ μας!...

— Εἶδες λοιπόν τὸν Γκαοῦρ ζωντανό; τὸν ξαναρωτάει ὁ Ταρζάν.

— "Οτι τὸν εἶδα: τὸν εἶδα, τοῦ ἀποκρίνεται. "Αν ὅμως ἦτανε ζωντανὸς δὲν ξέρω... Πάντως περπάταγε, μίλαγε, πάλευε, με δυὸ θεριά κι' ἦτανε μιὰ χαρά, νά μὴν ἀδουκαθῇ!...

— Λοιπόν; Λέγε παρακάτω.

— Τὸ λοιπόν γλέπω τὸν «σκοτωμένο» Γκαοῦρακα νά κρύβεται και νά παραμονεύῃ τῇ Σαλάμω γιὰ νά τὴν ξε-

μπερδέψη... Μὰ τοῦ λόγου της ἔχι μόνο σκότωσε τοὺς Ἀνθρωποφαγάδες πού σοῦ εἶπα, μὰ καθάρισε καὶ τὸν φύλαρχο τὸν Γκαργκανά!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ψάχνει στὸ μνημονικὸ του καὶ μουρμουρίζει:

— Ναί, βέβαια... Θυμᾶμαι πὼς ἄκουσα τὸν Καργκάν νὰ φωνάζει: «Ὁ Γκαοῦρ! Ὁ Γκαοῦρ!...».

— Γιατὶ τότες τὸν εἶδε ὁ Γκαργκανάς. Τοῦ λόγου μου ὁμῶς τὸν εἶχα δὴ πιὸ μπροστά.

ΝΑ Κ' ΕΤΟΥΤΗ, ΝΑ Κ' ΕΚΕΙΝΗ

Καὶ συνεχίζει τὸ παραμῦθι τοῦ :

— Για νὰ μὴ στὰ πολυλογάω, τὸ λοιπὸν, γλέπω τὸν Γκαοῦρ νὰ σοῦ πετᾷ μιὰ πέτρα. Τὴν ἔφαγες στὸ τσερβελο κι' ἔπεσες ξερὸς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης!... Ἀμέσως, τὸ λοιπὸν, κάνει ἓνα σάλτο κι' ἀρπάζει ἀπ' τὴ ράχι τοῦ ἑλεφαντάκου τὴν πανώρια Σαλάμω. Ὑστερὶς τὴν πιάνει ἀπ' τὰ πόδια κι' ἀρχίζει νὰ τὴ χτυπά κάτω σάν χταπόδι! Κάθε φορὰ πού τὴ χτυποῦσε τῆς ἔλεγε: «Νά, γιὰ νὰ μάθης ν'

Ἐξχαριωμένος ὁ Γκαοῦρ τρέχει νὰ συναντήσῃ τὸν Ταρζάν καὶ νὰ μονομαχήσῃ μαζί του . . .

ἀγαπᾶς τὸν Ταρζάν τὸ δειλό !
Νά, γιὰ νὰ παντρευτῆς μὲ τὸν
Ταρζάν τὸν ἀνάνδρο ! Νά, γιὰ
νὰ περάσετε τὸ μῆνα τοῦ χα-
ρουπόμελου !». Καὶ ὅλο «νά»
καὶ «νά» τῆς τὸ πῆγαινε. Ὡς-
που ἡ φουκαριάρα διαλύθηκε
καὶ τοῦ μείνανε στὰ χέρια οἱ...
πατούσες τῆς !

— Ὑστερα;

— Ὑστερις, τὸ λοιπόν, σκαρ-
φαλώνει στὸ δέντρο, ἀρπάζει
τὴν ἀραπινάρα καὶ τὴ σκάει
κάτω σάν «καρπούζι μὲ τὴ
μάχαιρα» !

— Σκοτώθηκε ἀμέσως;

— Ναί. Μὰ τὸ κακὸ ἦτανε
ποῦ παραλίγο, μὲ τὸ πέσιμο,
νὰ σπᾶση τό... «κολλιέ» τῆς.
Εὐτυχῶς ὅμως τὴ γλύτωσα!..
Ἀμέσως, τὸ λοιπόν, κατεβαί-
νει ἀπὸ τὸ δέντρο, ὁ Γκαου-
ράκος κι' ἔρχεται κοντὰ σου !
Σηκώνει ἀπὸ κάτω μιὰ καλο-
θρεμμένη πέτρα καὶ σοῦ λέει:
«Δειλὲ Ταρζάν ! Ἡ ὥρα ἐπλη-
σίασε ποῦ θὰ πεθάνης. Αὐρὸ
κληρώνουνε !» Τὶ λέω, μωρέ ;
Μπερδεύτηκα. Φτοῦ νὰ πάρ' ἡ
ὀργή !....

Καὶ συνεχίζει, ἀποτελειώ-
νοντας τὸ παραμῦθι του :

— Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή ἔ-
νας τεράστιος γορίλλας πα-
ρουσιάζεται καὶ χύνεται μ-
νιασμένος νὰ τὸν κατασπα-
ράξη...

— Γιατί; ρωτᾷ μὲ ἀπορία
ὁ Ταρζάν.

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀποκρίνε-
ται. Μπορεῖ νὰ εἶχανε «προη-
γούμενα» οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Γκα
οὔρακος, τὸ λοιπόν, παρατάει
ἐσένα καὶ πετάει τὴν πέτρα σ'
ἐκεῖνον. Μὰ δὲν τὸν πετυχαί-

νει. Ὁ γορίλλας, τὸ λοι-
πόν, γίνεται... θεριὸ ἀνήμερο
κι' ὁ Γκαουράκος, τὸ λοιπόν,
τὸ θάζει στὰ πόδια νὰ σωθῇ...

— Ὑστερα;

— Δὲν ξέρω... Ἀκόμα θὰ
τρέχη ὁ φουκαράς. Ἀμα στα-
ματήση, θὰ σοῦ πῶ, παρακά-
τω...

Ο ΑΠΑΙΣΙΟΣ «ΜΑΥΡΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ»

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει
πὼς τὰ πιὸ πολλὰ ἀπ' ὅσα τοῦ
λέει ὁ διαβολεμένος νᾶνος εἶ-
ναι ψέματα. Πάντως ἓνα πι-
στεύει πὼς εἶναι ἀλήθεια: Ὁ-
τι ὁ Γκαοῦρ σκότωσε τὴν πα-
νώρια καὶ περὶ φανη Ἀλάμ.

Ὁ πόνος τοῦ Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας γιὰ τὸ χαμὸ τῆς εἶ-
ναι μεγάλος. Μιὰ τέτοια ὑπέ-
ροχη γυναίκα ἤθελε νὰ κάνη
παντοτεινὴ συντροφισσά του.
Ὅμως ὁ ἀπαίσιος Γκαοῦρ, ὁ
«Μαῦρος Δαίμονας» τῆς Ζούγ-
κλας τοῦ μάτωσε καὶ πάλι
τὴν καρδιά !

Κι' ἔξω φρενῶν φωνάζει
τὰ ῥα στὸν Ποκοπίκο :

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου
γρήγορα ! Καὶ πῆγαινε ἀμέ-
σως στὸν ἀνάνδρο ἀφέντη σου
νὰ τοῦ πῆς αὐτὰ τὰ λόγια.
Πὼς ἐγὼ ὁ Ταρζάν γιὰ ἓναν
μονάχα σκοπὸ ζῶ : Γιὰ νὰ πε-
τάξω τὸ βρωμερὸ κουφάρι
τοῦ στὰ πεινασμένα ὄρνια !...

Ὁ νᾶνος τὸν ρωτᾷ σοβα-
ρά :

— Στὸν Γκαοῦρ νὰ τὰ πῶ
αὐτά, ἢ στὰ καὶ ὀμένα τὰ ὄρ-
νια γιὰ νὰ χαροῦνε ποῦ θὰ
τὸν περιδρομιάσουνε ;

Καὶ καλοῦ-κακοῦ τὸ θάζει

στά πόδια. "Ομως σὰν ξεμακραίνει κάπως, κοντοστέκεται καὶ τοῦ φωνάζει:

— "Εχε χάρι, φουκαρά Ταρζάν, ποὺ φοβάμαι. Ἀλλοιῶς θὰ σ' ἔσφαζα! Ἀμέ;!

"Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κόβει ἀπὸ γύρω ἀνθισμένα κλαδιά. Καὶ μὲ θουρκωμένα μάτια σκεπάζει τὸ ἄψυχο κορμὶ τῆς ἀδικοσκοτωμένης Ἀλάμ...

"Υστερα, τρίζει ἀπαίσια τὰ δόντια του. Κι' ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸ μονοπάτι γιὰ τὴ σπηλιά του, παίρνει ἀντίθετη κατεύθυνσι. Προχωρεῖ γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ χτυπηθῇ μὲ τὸν Γκαοῦρ. Καὶ ὅποιον πάρῃ ὁ Χάρος!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΧΑΝΕΙ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΟΥ

"Επιστρέφοντας ὁ Ποκοπικό φτάνει γρήγορα στὴ σπηλιά τοῦ Γκαοῦρ. Τὸν θρίσκει μελαγχολικὸ καὶ μὲ θουρκωμένα μάτια.

— Λοιπόν; τὸν ρωτᾷ ὁ γίγαντας. Συνῆλθε ὁ Ταρζάν;

— Βέβαια. Πῆρε τὴ Σαλάμω κι' ἔφυγε. Πεθαμένη, βλέπεις, ἢ κακομοίρα δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ...

"Ο γιγαντόσωμος Ἑλληνας πετιέται ὀρθός:

— Πῶς; Πέθανε ἡ Ἀλάμ;

— "Οχι, θρ' ἀδερφέ... Ἀρρωστη ἦτανε γιὰ νὰ πεθάνῃ; Ὁ Ταρζάν τὴ σκότωσε. Ἀλλοιῶς δὲν θὰ πέθαινε.

— Ὁ Ταρζάν σκότωσε τὴν Ἀλάμ;

— Ναι. Μπροστὰ στὰ μάτια μου! Μόλις τὸν συνέφερε, ἡ φουκαριάρα, ἔκανε νὰ φύγῃ. «Ποῦ πᾶς;» τὴ ρώτησε. «Στὸν Γκαοῦρ» τοῦ ἀποκρίθηκε. «Μὲ αὐτὸν θέλω νὰ ζήσω». Κι' ὁ Μεγαλειότατος τὸ πῆρε κατὰ καρδὰ τὸ πρᾶμμα καὶ τὴν καθάρισε...

"Ο Γκαοῦρ τρίζει ἀγριέμενος τὰ δόντια του καὶ μουγγρίζει:

— Κακοῦργε Ταρζάν! Μέχρι τώρα σοῦ φέρθηκα σὰν ἀδελφός! Μὰ δὲν ἀντέχω ἄλλο!

— "Ετσι μπράβο! τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. Μόνο ἅμα τὸν ξεμπερδέψῃς θὰ συμμορφωθῇ...

"Ο μελαψὸς γίγαντας συνεχίζει:

— Θὰ τρέξω, ἀμέσως τώρα, νὰ τὸν βρῶ... Θὰ παλέψουμε!... Θὰ χτυπηθοῦμε!... Κι' ὅποιος ζήσῃ!...

Καὶ μανιασμένος ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ τρομακτικὰ βράχια τοῦ βουνοῦ του...

"Ο Ποκοπικό δὲν τὸν ἀκολουθεῖ. Μόνο τὸν κυττάζει καὶ μурμουρίζει ἱκανοποιημένος:

— Καλὰ θὰ κάνῃ... Πρέπει νὰ τὸν καθαρίσῃ. Ἡ καθαριότης εἶναι μεγάλο πρᾶμμα. Ἀμέ;!

Καὶ σκαρώνει τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι:

«ὦ, χάροντα τεμπελχανά,
πόσο σὲ ξεκουράζω!

Πᾶρ' τὴν ψυχὴ τοῦ Ταρζανά
κ' ἐγὼ μετὰ τὸν... σφάζω!»

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ

Δέν έχει κάνει μερικά θήματα ὁ Ταρζάν μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ πέτρινο θουνὸ τοῦ Γκαούρ, ὅταν βαρὺ καὶ γρήγορο ποδοβολητὸ θηριοῦ φτάνει στ' αὐτιά του.

Ὁ ἀτρόμητος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματάει, τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι του καὶ παίρνει στάσι ἄμυνας...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἓνας τεράστιος ρινόκερος παρουσιάζεται τρέχοντας μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ κατὰ πάνω του. Ὁ Ταρζάν δέν ἔχει καιρὸ πιά οὔτε νὰ παραμερίσῃ. Παρατάει λοιπὸν τὸ μαχαίρι του καὶ σβέλτος καθὼς εἶναι πηδαίει πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ἀρπάζεται μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀπ' τὸ μεγάλο κέρατο τῆς μύτης του. Ταυτόχρονα θγάζει καὶ τὴ φοβερὴ κραυγὴ του :

— Ἀόοοο! Ἀαόοοο!...

Ὁ ρινόκερος, ποὺ κάποιος λυσσασμένος λύκος θὰ τὸν ἔχῃ δαγκώσει, σταματάει ἀπὸτομα καὶ στριφογυρίζει τινάζοντας τὸ κεφάλι του γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἀνεπιθύμητο ἐπισκέπτη.

Ὅμως ἡ φρικτὴ αὐτὴ δοκιμασία δέν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ πολὺ. Τὰ τρομερὰ χτυπήματα ἐξαντλοῦν ἀφάνταστα καὶ ζαλίζουν τὸν Ταρζάν. Ὡσπου τὰ χέρια του ξεφεύγουν ἀπ' τὸ κέρατο καὶ σωριάζεται κάτω ἀνάσθητος.

Μὰ τότε κάτι ἀκόμα πιὸ τρομερὸ συμβαίνει. Ὁ λυσσα-

σμένος ρινόκερος ὑποχωρεῖ μερικὰ θήματα καὶ παίρνοντας φόρα, σκύβει τὸ κεφάλι καὶ χύνεται μὲ τὸ σουβλερὸ κέρατο νὰ σπαράξῃ τὸ θῦμα του.

Δέν προσφαίνει ὅμως. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ἄλλη τρομακτικὴ κραυγὴ ἀκούγεται πολὺ κοντά :

— Ὁοοοοοο! Ὁοοοοοοοοο!

Εἶναι ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας Γκαούρ: Ὁ μελαψὸς γίγαντας ποὺ ἔτρεχε ἀναζητώντας τὸν Ταρζάν γιὰ νὰ χτυπηθῇ μαζί του. Εἶχε ἀκούσει τὴ φωνὴ τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας καὶ κατάλαβε πὼς κινδυνεύει. Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμὴ μονάχα, ξεχνάει τὸ μῖσος του γι' αὐτόν. Κι' ὁ θυμὸς του χάνεται σὰν καπνὸς ποὺ τὸν φύσῃξε δυνατὸς ἀέρας.

Ο ΑΝΙΚΗΤΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Καὶ νά: Ὁ Γκαούρ δέν ἀρπάζεται ἀπ' τὸ κέρατο τοῦ ρινόκερου γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ, ὅπως ἔκανε πρὶν λίγο ὁ Ταρζάν. Αὐτὸς, ποὺ ἔχει μεγαλώσει ἀνάμεσα σὲ θηρία, κάνει κάτι ἄλλο πολὺ πιὸ ἀποτελεσματικό: Καθὼς ὁ ρινόκερος τρέχει, δίνει μιὰ βουτιά καὶ πέφτοντας μπροστά του, ἀρπάζει γερά τὰ δυὸ μπροστινὰ του ποδάρια!

Τὸ θηρίο χάνει ἀμέσως τὴν ἰσορροπία του καὶ σωριάζεται κάτω, πλακώνοντας μὲ τὸ βαρὺ του σῶμα τὸν μελαψὸ γίγαντα. Γρήγορα ὅμως τὸ ἀτσάλενιο αὐτὸ παλικάρι κατα-

φέρνει νά ξεφύγη ἀπὸ κάτω του, χωρὶς νά πάθῃ τίποτα...

Κι' ἀμέσως, πρὶν ὁ θαρὺς ρινόκερος προλάβῃ νά ξανασηκωθῇ, ὕρπάζει μὲ τὸ ἓνα χέρι τὸ κέρατο καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴ μουσοῦδα του καὶ ἀρχίζει — μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμί του — νά τοῦ στρίβῃ τὸ κεφάλι.

Τὸ θηρίο παλεύει, χτυπιέται καὶ σὲ μιὰ στιγμή καταφέρνει νά ξεπεταχθῇ πάλι ὀρθό. Μὰ ὁ Γκαοὺρ ὅλο καὶ μὲ πιότερη δύναμι καὶ λύσσα τοῦ στρίβει τὸ κεφάλι. Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή ἓνα δυνάτο κρᾶκ ἀκούγεται. Καὶ ἡ σπογδυλικὴ στήλη τοῦ θηρίου σπάζει στὴ θάσι τοῦ λαιμοῦ του. Ὁ ρινόκερος ξανασωριάζεται κάτω νεκρός.

Ὁ ὑπέροχος Γκαοὺρ ρίχνει μιὰ ματιὰ συμπόνιας στὸ θῦμα του καὶ συλλογιέται ψιθυριστά :

— Ὡταν λυσσασμένο. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θάβρισκε τὸ θάνατο πού θρῆκε!...

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ἀμέσως καὶ κάνοντας μερικὰ βήματα σκύβει πάνω στὸν ἀναισθητο Ταρζάν πού τοῦ ἔχει σώσει γιὰ μιὰ ἀκόμα φο-

ρὰ τὴ ζωῇ. Ἀφουγγράζεται τὰ στήθεια του καὶ βλέπει πὼς εἶναι ζωντανός. Ὅμως ὁ ἄμοιρος θρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Τὸ κορμί του εἶναι ἑσκαμμένο καὶ καταματωμένο ἀπ' τὰ χτυπήματα τοῦ ρινόκερου.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μαζεῦει ἀπὸ γύρω τὰ θαυμάτου γὰ θότανα πού ζέρει καὶ περιποιέται τὶς πληγές του.

Τέλος, τὸν σηκώνει στ' ἀτσαλένια του μπράτσα καὶ προχωρεῖ γιὰ νά τὸν μεταφέρει στὴ σπηλιά του.

Λίγο ὅμως πρὶν φτάσῃ ἐκεῖ, ὁ Ταρζάν ἀρχίζει νά συνέρχεται. Ὁ Γκαοὺρ, πού δὲν θέλει νά τὸν ἰδῇ, τὸν παρατάει ἀμέσως κάτω καὶ κρύβεται τρέχοντας πίσω ἀπὸ κάτι πυκνὰ χαμόκλαδα.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας συνέρχεται καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει νά σηκωθῇ καὶ νά σταθῇ ὀρθός. Θυμᾶται τὴν πάλῃ του μὲ τὸ λυσσασμένο ρινόκερο, μὰ ἀπορεῖ πὼς ὤρεθηκε τόσο μακριὰ ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτό. Ποιὸς ἄραγε γιὰ τὸν μετέφερε ἐκεῖ καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

Ξαφνικὰ ὅμως τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του σκοτεινιάζουν :

— ‘Ο Γκαούρ! μουρμουρίζει. Σίγουρα αὐτὸς θὰ μὲ ἄρπαξε ἀναίσθητο γιὰ νὰ μὲ φέρῃ στὴ σπηλιά μου κι’ ἐκεῖ νὰ μὲ σπαράξῃ μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του!... Γιὰ νὰ ἔχῃ νὰ λῆῃ καὶ νὰ καυχιέται πὼς ἦρθε στὴ σπηλιά μου καὶ πάλεψε μαζί μου σὰν ἄντρας!

Καὶ προσθέτει μουγγρίζοντας μὲ σφιγμένα δόντια:

— Δειλὲ Γκαούρ!... Κι’ αὐτὴ τὴ φορά δὲν κατάφερες νὰ μὲ δολοφονήσῃς. Γιατὶ μόλις ἔνοιωσες πὼς ἀρχίζω νὰ συνέρχωμαι θὰ μὲ παρότησες καὶ θὰ τ’όθθαλές στὰ πόδια σὰν λαγὸς γιὰ νὰ σωθῇς!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας τὸν ἀκούει ἀπ’ τὴν κρυψὼνα του καὶ φεύγει παίρνοντας τὸ μονοπάτι τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὸ πέτρινο βουνό του.

“Ομως καθὼς προχωρεῖ τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια του καὶ μονολογεῖ :

— “Εννοια σου, Ταρζάν!... Τώρα εἶσαι χτυπημένος κι’ ἀνήμερος. “Ομως αὐριο ποὺ θᾶσαι καλά, νὰ μὲ περιμένῃς... Θὰ ξαναρθῶ, πρωτὶ-πρωτὶ, στὴ σπηλιά σου καὶ μονάχα ὁ Χάρος θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου!..

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Ποιὸ νὰ εἶναι ἄραγε :

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ;

Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε τὴν

ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ 11ο τεῦχος τοῦ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

ποὺ θὰ μείνῃ ἱστορικὸ στὴν Ἑλλάδα.

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Στὸ τεῦχος αὐτὸ κάνει τὴν πανηγυρικὴ ἐμφάνισιν
τῆς ἡ ἐξωφρενικῆ καὶ πολυθρύλητῃ

ΜΑΜΖΕΛ ΧΟΥΧΟΥ

Τὸ μαῦρο τριαντάφυλλο τῆς Ζούγκλας.

ΠΛΟΚΗ — ΔΡΑΣΙΣ — ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΑΓΩΝΙΑ — ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ἐπὶ πλέον :

Ὁ ΠΟΚΟΠΙΚΟ καὶ ἡ **ΧΟΥΧΟΥ** θὰ σᾶς κάνουν
νὰ γελάσετε ὅσο δὲν γελάσατε ποτὲ σας !

ΠΡΟΣΟΧΗ : Τὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ
πωλοῦνται στὸ Βιβλιοπωλεῖον «ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18.
στὰ Περίπτερα, ἢ στὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐπαρχιῶν

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Τὸ Κατάστημά μας "ΑΓΚΥΡΑ" Πειραιῶς
ἀριθ. 18, ἀναλαμβάνει τὴν βιβλιοδέτησιν τῶν

ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

σὲ καλαισθητο τόμο, ΜΟΝΟΝ μὲ ΔΡΧ. 5.

Ἐπίσης στὰ Γραφεῖα μας θὰ πωλῆται ὁ Πρῶτος
τόμος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» δεχ. 20.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Ἀγίου Μελετίου 93β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 10

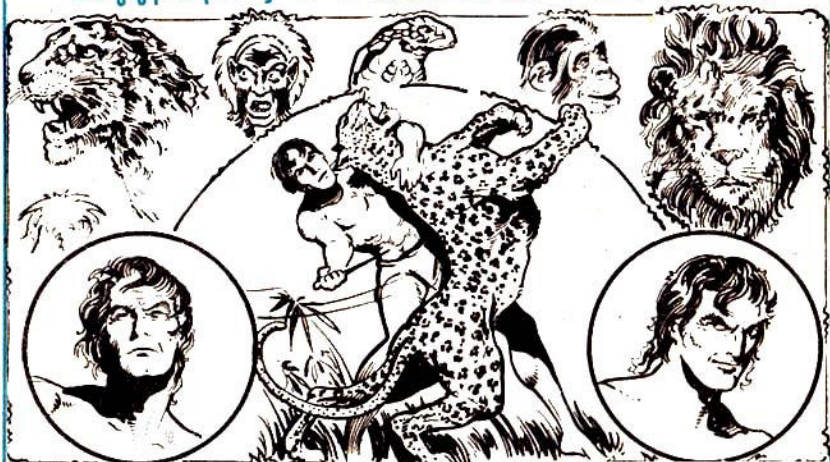
ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολοκλήρη τήν 'Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς **ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694